

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

Actualis

Revista Liceului Teoretic Ioan Slavici - Panciu, Vrancea

Nr. 7
Ianuarie 2015

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

Editorial
pag. 1

Decent și Indecent - pag. 1

Profil Liceal
pag. 2

Cine se află în spatele numelui liceului tău? - pag. 2
Motivația învățării - dispărută în neant? - pag. 3
De ce ne grăbim să creștem? - pag. 4
Ce meserii mai sunt la modă? - pag. 6
Simțul ingratitudinii - pag. 7
Violența pe internet - pag. 8

EU-RO
pag. 9

Cum suntem noi europeni? - pag. 9
Visul oricărui pământean - pag. 10

In Extenso
pag. 12

OHRID CHOIR FESTIVAL 2014 - pag. 12
O vizită în țara castelelor și a regilor - pag. 13
ERASMUS+ Roll the dice - pag. 15
Proiectul eTwinning e-NOËL - pag. 17

Pro Comunitate
pag. 18

Concursul Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi - pag. 18
Zilele orașului Panciu - pag. 20

Cântecul Muzei
pag. 22

Despre mine, despre tine, despre toamnă - pag. 22
Despre nimic și nimicuri - pag. 23

Ex Cathedra
pag. 24

Proiectul eTwinning Memories of WAR - pag. 24
Limbile străine - un instrument de promovare a culturii naționale- pag. 25

Zoom Cultural
pag. 26

Pădureanca: Interviu cu actrița Manuela Hărăbor - pag. 26
Cronică de carte : *Nuntă în cer* de Mircea Eliade - pag. 27
Cultura *underground* - pag. 28
Cronică de teatru : *Cerere în căsătorie* de A. P. Cehov - pag. 29
Maria Murgoci și ansamblul folcloric *Țara Vrancei* - pag. 30

Zodia Elevului
pag. 32

Temerile adolescenților - pag. 32
Adolescentul între părinți, școală și viață - pag. 33
Presiunea de a fi perfect - pag. 34
Cum să faci față criticilor celorlalți - pag. 34
De ce preferă fetele "băieții răi"? - pag. 35
Comportamentul antisocial la adolescenți - pag. 36

Decent și Indecent

„Există o decență care trebuie păstrată în cuvinte, ca și în ținută.”
François Fénelon

Alergăm haotic în jurul unei mingi de foc - viața ne-a devenit un circuit simplu, pe care îl urmăm, tacit, în fiecare zi, fără să ne dăm seama. Suntem prea puțini cei care încercăm să ieșim dintr-un tipar, cei care ne dorim să îi oferim sufletului nostru o hrană sănătoasă, iar minții o conștiință fericită. E clar! Noi nu mai suntem capabili să îi dăm vieții noastre un fond, să ne construim pe principii morale adânc înrădăcinate dar, cu toate acestea, reușim să păstrăm în interiorul nostru anumite valori, care tind să pară anormale în societatea actuală.

Cu siguranță, oamenii nu au fost și nu vor fi niciodată la fel. Ceea ce unul are ca defect, îmbrăcat de personalitatea altuia, pare un avantaj. Diferențele dintre indivizi sunt extrem de ample din orice punct de vedere, dar la baza caracterizării noastre stă un etalon, un model, pe care toți îl avem ca reper și după care încercăm să îi catalogăm pe alții: decența. Indiferent de gradul deținut de noi, tuturor ne place și toți o apreciem. Cred că ar trebui să fie principala morală pe care să o căutăm la un om, mai ales că ea pare să se șteargă încetul cu încetul. Oamenii aflați la polul opus decenței, acționează brutal, iar stilul lor este o sfidare la adresa bunului simț. Sunt multe cele ce constituie caracteristicile indecenței: limbajul nepretențios, ținuta, râsul, gesturile, poziția corpului, atitudinile - toate acestea denotă de cele mai multe ori vulgaritate. Ideal ar fi ca noi, în parcursul acela grăbit, de care vorbeam la început, să încercăm

să ne ferim de această arie a vulgarității și să încercăm să pătrundem sub spiritul decenței. Da. Să încercăm! Să încercăm, pentru că decența se învață, zi de zi, pas cu pas. Nu se naște nimeni cu aceste valori, clar definite, așa cum nimeni nu se naște învățat.

Am fi tentați să credem că decența se manifestă doar în vestimentație. Dar nu. Decența este atât de amplă, încât, practic, ea reușește să apară doar atunci când un om îndeplinește o serie de condiții. Decența este, în primul rând, în modul de gândire. Omul simplu, dar cu idei mărețe și care vrea să se implice pentru a schimba în mai bine, dar fără „a-și trâmbița” meritele, este un om decent. Cel care reușește să își abțină furia, fără a scăpa printre dinți o injurie, este un om decent. Omul care refuză vulgaritatea și stă de o parte, atunci când o recunoaște, se poate numi decent. Cel ce își construiește un drum în viață, prin mijloace proprii, fără să urmărească a-i îngrași sau împiedica pe alții, este decent. Omul care își muncește pâinea și care își aranjează bunurile materiale după meritele sale, este un om decent. Tânărul care dorește să își întemeieze o familie, care dă vieții un curs logic, este omul decent. Și lista ar putea continua. Omul decent ia o sumedenie de înfățișări. Dar cu toate acestea, el nu reușește să răzbată în această mulțime agresivă și fără scrupule.

Decența nu se învață la școală și nici nu se găsește explicată într-un tratat. Decența se obține prin educație și cultură. De aceea, ea tinde în zilele

noastre spre zero. Tinerii, în mod special, par să încerce să înlăture cu putere aceste două idei. Iar în manifestările lor, se simte din ce în ce mai profund. Decența vine odată cu responsabilitatea, iar cea din urmă a devenit o adevărată „povară” pentru adolescenți. Așa, practic, se naște indecența - din fuga continuă de tot ceea ce înseamnă responsabilitate și modestie. Cel mai trist, este că se coboară pe o scară a valorilor, atât de jos, încât poate unele dintre cele mai neașteptate medii sociale dezvoltă această vulgaritate.

Decența ar trebui să facă parte din noi, la fel cum dorim să ne păstrăm intacte simțurile, ca vederea sau auzul. Ar trebui să ne păstreze pe culmi înalte, demni și fără a încerca să ne murdărim, doar din dorința de a ne alătura unei mulțimi, unui trend sau unei categorii de oameni. Ea ar trebui să fie un bun scump, ceva care să ne diferențieze. Singura problemă este că ea a devenit atât de rară, încât se confundă cu extravaganța.

Anda-Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E

Grafica: Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS

Cine se află în spatele numelui liceului tău?

Liceu cu iz de poveste...

...de 68 de ani, zi de zi, se ȣes pagini ȣi pagini care alcătuiesc viaȣa liceului nostru.



Fondat în 1947, el a reuȣit să depăȣească jumătate de secol de existenȣă, timp în care a purtat numele scriitorului Ioan Slavici. Acest lucru se datorează faptului că marele clasic ȣi-a petrecut ultima parte a vieȣii aici ȣi tot în Panciu a fost ȣi înmormântat.

Povestea vieȣii respectabilului autor este scrisă de mulȣi critici ai literaturii române. Eu doresc, însă, să vorbesc despre un alt Slavici. Vreau să-l prezint pe cel care a reuȣit să ajungă în toate colȣurile țării, uneori a trecut ȣi graniȣele ȣi, de fiecare dată, a lăsat pe buzele celor care l-au cunoscut un zâmbet ȣi cuvinte de laudă. Îmi doresc să-l prezint pe acel Slavici care conturează, de câȣiva ani buni, o parte a imaginii oraȣului nostru ȣi care reuȣeȣte să se impună în faȣa altor nume celebre ale românilor.

Acest Slavici, despre care vorbesc eu în aceste rânduri, nu are o entitate proprie. Nu este o altă persoană sau o coincidenȣă de nume. Slavici este o familie - o mare familie, compactă ȣi diversificată. În fiecare an avem membri noi, talente noi, inteligenȣe noi, mentori noi, oameni care au ceva de spus ȣi fac să performeze familia noastră. Acest Slavici este constituit din generaȣiile de elevi ȣi de profesori care au reuȣit să transforme povestea liceului.

Noi, LIS-eenii, îl cunoaȣtem altfel. Noi, încercăm să-l învăȣăm altfel decât din *Moara cu noroc* ȣi tot

noi, îi aducem un altfel de omagiu ȣi o altfel de recunoȣtinȣă - prin promovare. Elevii liceului nostru spun zilnic poveȣti despre succes ȣi muncă, iar în spatele lor stau mentorii. Noi ȣtim că suntem departe de a fi Ioan Slavici, dar încercăm să contribuim la păstrarea imaginii sale ȣi ne mândrim cu numele pe care îl purtăm. Consider că toată munca depusă de aceȣtia realizează tabloul unui liceu. Nimeni nu reuȣeȣte să-l cunoască mai bine decât prin performanȣe ȣi prin reuȣită.

În spatele numelui liceului meu se află ani ȣi ani de efort ȣi de dăruire. Există pasiune ȣi suflet, există glorie, dar ȣi eȣec care ambiȣionează. Avem imaginaȣie ȣi inteligenȣă, conturate ȣi dezvoltate armonios de cei ce ni se recomandă a fi profesori. Trăim emoȣiile prin muzică, le exteriorizăm

prin dans. Vedem lumea prin ochii tuturor ȣi dăm frâu liber personajelor prin teatru. Încercăm să înȣelegem oamenii din jurul nostru ȣi scriem despre ei. Iubim tehnologia ȣi punem amprenta pe viitor, prin informatică. Ne place să răspundem corect ȣi logic la orice întrebare ȣi de aceea alegem matematica. Reuȣim să vedem dincolo de cuvinte ȣi ne respectăm trecutul. Ne place să fim implicaȣi ȣi avem atitudine, de aceea organizăm evenimente ȣi participăm la proiecte. Toate acestea formează numele “Slavici” ȣi povestea noastră.

Diferenȣa dintre noi ȣi restul, este că noi purtăm, timp de patru ani ȣi apoi tot restul vieȣii, un nume: Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu.

Anda-Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E

Motivaȣia învăȣării, dispărută în neant ?

În fiecare zi ne lovim de cliȣeul potrivit căruia “tinerii din ziua de azi” au încetat de mult să mai semene cu modelul tipic pe care îl au în minte majoritatea părinȣilor. Nu mai învăȣă, nu muncesc iar distracȣia este o prioritate. An de an, performanȣele școlare scad drastic, notele la examen la fel ȣi privirile acide ale adulȣilor se întetesc către generaȣia “viitorului”.

Dar ce anume ne face pe noi să fim ținta muȣtrărilor profesorilor ȣi de ce ne lipseȣte nouă, tinerilor, motivaȣia de a studia ȣi de a avea rezultate cât mai bune?

O simplă întrebare ne oferă răspunsul imediat. *De ce să învăȣăm?*

Cu siguranȣă avem nenumărate motive pentru care noi trebuie să studiem, să învăȣăm, să acumulăm cât mai multă informaȣie, dar nu doar cu o privire aruncată în treacăt asupra caietului prăfuit de pe colȣul biroului. Nu. Cu inimă, cu dăruire ȣi pasiune, privind constant *ținta* de la capătul călătoriei noastre, luminiȣa de la capătul tunelului, împlinirea care ne oferă mântuirea pentru tot efortul pe care l-am depus, pe care vrem să o simȣim cu orice preȣ. Dar stai! Aȣa este, am spus ținta, adică scopul la care vrem toȣi să ajungem. În cazul acesta, luăm o pauză de la a citi aceste rânduri aparent aberante ȣi ne îndreptăm spre *scop*.

Mulȣi au obiectivele bine definite încă din copilărie, după care alargă cu efervescenȣă, alȣii, mai puȣin norocoȣi ȣi care, din păcate, reprezintă majoritatea generaȣiei actuale, nu le au ȣi uneori, nici nu le caută. Cei care nu se obosesc în căutări consideră că la un moment dat rezolvarea tuturor problemelor va “răsări” de la sine, aȣa că, pentru ce ȣi-ar îngreuna mintea cu astfel de preocupări inutile? Dar până



foto: Teodora VOINEA, IX D

ȣi aceȣtia - alături de cei care caută, dar nu văd o oportunitate viabilă - au un fond comun al confuziei lor: ***lipsa șanselor de a deveni ceea ce vrei în viaȣă.***

De ce nu putem accede la succes?

Nimeni nu mai este încurajat în zilele noastre să ajungă ceea ce ȣi-a propus încă de mic, zvonurile vehiculate cum că “trebuie să ai cunoȣtinȣe, relaȣii care să te ajute”, ne copleȣesc auzul tot mai des. Dezamăgirea ni se înfiripă prompt în vene ȣi suntem gata să renunȣăm. Am crescut ȣi trăim înconjuraȣi de astfel de cliȣee, de convingeri ȣi de afirmaȣii răutăcioase care ne dezarmează din ce în ce mai mult. Mai presus de acestea, intervin exemple ale realității înconjurătoare: medici egoiȣti, preoȣi bogaȣi, primari cu doar patru clase, politicieni inculȣi ȣi corupȣi. Cine mai are nevoie de școală când societatea promovează orice altceva ȣi nu ceea ce este cu adevărat important? ȣi unde sunt cei ce se speȣtesc muncind ȣi învăȣând? Câȣi dintre

ei ajung să ne fie exemple? Puȣini, se pare, ce au norocul să iasă în faȣă. Prea puȣini pe care să-i vedem noi ȣi care să ne dea un plus de încredere că SE POATE.

Din păcate, această dezamăgire cu privire la societatea noastră, dar mai ales la țara în care trăim, este prezentă la majoritatea tinerilor. Nimic nu ne mai motivează ȣi o șansă de scăpare din ghearele lumii obscure din care facem parte, țara noastră dragă, ar fi plecarea în străinătate. Astfel, valori româneȣti ajung să se afirme oriunde, dar nu în propria țară. Suflete tinere se pierd ***în neant***, departe de cei dragi, de casă, deoarece dorinȣa de a trăi decent este mai presus de dragostea de țară.

Unde este soluȣia?

Aȣadar, tinerii nu se mai obolesc pe băncile școlii, pe motiv că oricum totul ar fi în zadar. Modele de oameni care au terminat facultăȣi renumite ȣi aleargă în disperare după un loc de muncă decent ne trec prin faȣa ochilor. Străinătatea pare a fi o



rampă de lansare și o șansă la o viață **normală**. Totuși, este aceasta o soluție? Să-i abandonăm pe ceilalți și să fugim de ce e mai greu? Bineînțeles că nu. Din nefericire pentru noi, mulți se pricep foarte bine în a ne arăta partea negativă a lucrurilor, partea goală a paharului, “ghinionul” de a ne fi născut pe aceste meleaguri. Dar dacă am arunca o privire mai profundă asupra tuturor opțiunilor, dacă am cântări în-deaproape toate posibilitățile, am vedea că nicăieri nu este mai bine decât nu muncești, decât nu ești tu cel mai bun și decât nu te afirmi. Oriunde te-ai afla, ai nevoie de un suport intelectual, deoarece pe acesta se pune accentul în societate. Noi, tinerii, reprezentăm viitorul și tocmai pentru că am trăit în acest trecut nefavorabil și trăim încă într-un prezent deloc prietenos cu noi, avem datoria să schimbăm lucru-

rile. Să demonstrăm că SE POATE și astfel, să ridicăm ceea ce a fost stricat de alții și să învingem. Dar cum am putea face asta dacă nu am studia mai întâi partea teoretică? Cum ne afirmăm ca valori, dacă nu suntem bine pregătiți, DACĂ NU ÎNVĂȚĂM? Cu toate că pare perimată, zicala “Ai carte, ai parte” ar fi cea mai potrivită pentru noi, să ne schimbe mentalitatea și să înlocuiască diferitele afirmații ce nu fac decât să ne sfâșie șansele de descoperi ... **SUCCESUL**.

Cristina-Maria APOSTU
Clasa a XII-a D

De ce ne grăbim să creștem?

Ne grăbim, crudul adevăr... orice am face, suntem grăbiți. Mâncăm în grabă, vorbim în grabă, iubim în grabă, ne grăbim pentru că avem impresia că așa este normal. Foarte trist este că ne grăbim să creștem și să ajungem adulți. Ardem de nerăbdare să ne luăm viața în propriile mâini, să ne expunem punctul de vedere crezând că astfel poate vom fi luați în seamă, poate cineva ne va auzi în adevăratul sens al cuvântului.

De ce ne dorim aceste lucruri?

Încă de la vârste fragede, observăm cum fetițele se încalță cu tocurile mamei și își pun rochița pe care au găsit-o în dulapul ei, se rujează și își însușesc diferite bijuterii, iar băieții își doresc să se bărbiească, pentru că așa face și tati. Toți copiii dețin telefoane de

ultimă generație, nimeni nu mai joacă “v-ați ascunselea”, iar păpușile au rămas abandonate undeva prin anii '90. Îmi amintesc cu drag momentele copilăriei pe care, din fericire, am avut-o, în care jucam “sticluța” sperând să îi pot da un pupic unui anumit băiat, sau serile în care jucam “Omul negru”, iar la auzul strigătelor părinților noștri intram în casă cu inima strânsă. În ziua de astăzi, pe la 12 ani, copiii deja au impresia că totul li se cuvine, iar în percepția lor nu mai sunt copii, sunt “adolescenți”. La vârsta lor, nouă, celor din generațiile mai din urmă, ne era rușine să ridicăm capul din pământ și să îi privim pe cei mai în vârstă. La 15 ani, deja nimeni nu mai știe ce înseamnă inocența, puritatea, simplitatea, sau respectul. Intrăm într-o lume în care timpul nu are niciodată răbdare, o lume în care învățăm să disprețuim tot ceea ce ar trebui să

iubim, unde învățăm să purtăm ură în loc să compătimim, unde, din cauza răutăților, reușim să ne dezumanizăm în loc să ne construim un caracter demn, bazat pe anumite principii.

Din ce în ce mai puține exemple de oameni ... La 18 ani toți dorim să ne emancipăm și să scăpăm din mrejele părinților, să pornim pe un drum, de unii singuri. E din ce în ce mai evident că nimic nu mai e ce a fost, că fiecare generație participă la dispariția noțiunii de copilărie.

foto: Ștefania Bica



Nu mai există niciun fel de echilibru între etapele vârstei; ce ar trebui să trăim la maturitate, trăim în adolescență, pentru că mai apoi să regretăm și să ne întrebăm: “Copilăria mea, adolescența mea, unde au dis-

părut?” Nu ne mai bucurăm de micile plăceri ale vieții, nu mai tresărim la auzul discuțiilor despre iubire din ora de română, nu mai roșim atunci când primim o floare sau un bilețel de dragoste, nu ne mai ținem de mână pentru a ne arăta afecțiunea, copiii nu mai cred în Moș Crăciun, nu ne mai vizităm bunicii care cândva ne umpleau buzunarele cu dulciuri, nu ne mai jucăm “pe-afară”... Totul se schimbă, avem o vagă impresie despre cum va arăta viitorul nostru, credem că va fi lapte și miere. Însă nu, odată cu maturizarea vin și responsabilitățile, grijile, nopțile nedormite, certurile, plata facturilor, obligațiile familiale sau profesionale, stresul, poate chiar și singurătatea. Ajunși adulți, va trebui să plătim pentru faptele noastre, nu va mai exista atâta înțelegere din partea celorlalți, toți vom fi tratați la fel cum e tratat orice muritor de rând, în această junglă. Nu-i va păsa nimănui că abia ai ieșit de pe băncile școlii și că, atunci când ar fi trebuit să trăiești clipa, ai ratat-o. Nimeni nu va mai ține cont de starea ta emoțională, mentală, spirituală, sau chiar fizică, pentru că e în firea umană de astăzi să ne pierdem valorile morale.

Viața de “om mare” nu este atât de încântătoare și observăm prea bine acest lucru în jurul nostru. În ritmul acesta, la un moment dat, toți vom fi niște bătrânei nostalgici și nefericiți, regretând ceea ce nu am trăit la timp, întrebându-ne în fiecare zi: “Cum ar fi fost dacă ...?” Căci e foarte adevărat ce se spune despre ceea ce nu trăiești la timp, că nu mai trăiești niciodată. De ce să ne împovăram cu

păreri de rău pentru ziua de ieri, când acum e timpul să îndreptăm lucrurile, să le aducem pe făgașul cel bun? Am auzit undeva replica următoare: “Să nu crești, e o capcană!”

Câtă dreptate ... În goana asta nebună de a grăbi timpul, ne “ucidem” cele mai frumoase clipe din viață fără măcar să realizăm pe moment. Având în vedere că viața nu are buton de pauză sau de replay și nici nu se poate derula înainte-înapoi, cel mai cugetat ar fi să o lăsăm să curgă în modul ei firesc. Și cu toate acestea, ce am putea face să schimbăm lucrurile? Să încercăm să readucem copilăria în viețile celor mici, reîntorcându-ne noi însine la clipele inocenței, să găsim persoanele care nu au încetat să fie copii, care încă mai găsesc frumosul în orice, persoanele care merg pe principiul: “Nu încetezi să te joci pentru că ai îmbătrânit, ai îmbătrânit pentru că ai încetat să te mai joci ...”

Într-o dimineață ni se va întâmpla să ne trezim și să tragem linie. Să adunăm toate clipele de fericire, și toate momentele triste. Ei bine, atunci balanța va trebui să încline spre clipele fericite, așadar, trebuie să facem tot ce ne stă în putință să deținem un asemenea bagaj și să fim conștienți că nu setăm ceasul după bunul nostru plac, ci acceptăm faptul că timpul nu stă în loc pentru nimeni. Să trăim cât mai putem acești ani ai inocenței, căci viața nu oferă o a doua șansă.

Și să nu uit ... nu te grăbi să crești, e o capcană!

Elena-Cristina PÎSU
Clasa a XII-a D



Ce meserii mai sunt la modă?



foto: Mădălina Hanțu
IX D

În ziua de azi, toți vrem ca, după școală sau facultate, să lucrăm, să câștigăm bani, să fim independenți financiar. Însă nu toate facultățile și nu toate profesiile pot garanta asta, ori din cauza numărului mare de absolvenți care se îndreaptă către același profil, mulți rămânând pe dinafară, ori din cauza actualei situații economice a țării.

Nu de puține ori ai auzit sau văzut persoane care lucrează complet altceva față de profilul liceal absolvit sau chiar de facultatea urmată, ignorând, sau mai bine zis, aruncând la gunoii anii de studii. Asta se datorează schimbării și dezvoltării continue a pieței muncii. Joburile apar și dispar

mereu, ce este azi la mare căutare, nu va fi neapărat și anul următor.

În momentul de față, însă, fără a urma o ordine anume, vă pot enumera câteva joburi ce sunt în vogă:

1. Programator - datorită evoluției surprinzător de rapide a tehnologiei, domeniul IT a devenit, în momentul de față, unul dintre cele mai bine plătite, nu numai în străinătate, ci și în țară, pe primul loc la salarii fiind Clujul, urmat de București și Brașov.

2. Trainer - deși relativ nou la noi în țară, termenii de "NLP" sau "dezvoltare personală" încep să atragă din ce în ce mai mulți absolvenți. Cursurile de formare cu teme precum *team-building*, *publick speaking* sau *time management* atrag participanți care sunt dispuși să plătească sume mari pentru a învăța cum să se dezvolte și să se organizeze.

3. Avocații - domeniul juridic a avut dintotdeauna oferte de salarii imense dar cu un preț, pentru a rezista în domeniu trebuie să ai o minte strălucită și capacitatea de a-ți susține

punctul de vedere, în orice situație, cu argumente solide, fără a te lăsa intimidat.

4. Consultant rețele de socializare - deși pare incredibil iar Facebook-ul, pentru unii, constituie doar un mediu de socializare cu prietenii, sunt firme care angajează consultanți pentru a-și promova imaginea în mediul online.

5. Doctor - medicina este sectorul care nu se va epuiza niciodată, deși în țara noastră sistemul nu este cel mai dezvoltat, în fiecare an există o competiție destul de mare la facultățile de medicină, datorită ofertei mari din Occident.

Georgiana BLĂGAN
Clasa a XII-a D



foto: Diana-Elena Apostu
IX D

Simțul MULTUMESC RESPECT ingraturitudinii

Omul ingrat nu se bucură de binefacere decât o singură dată, pe când omul recunoscător se bucură de ea totdeauna.

-Benjamin Franklin

Omul ingrat are o tipologie simplă: crede că i se cuvine totul, fără să ofere nimic. El nu are un simț al limitei, al recunoștinței sau al mulțumirii. Se ghidează în viață după un principiu banal și care de multe ori îi aduce și succes: **EU MERIT**. Ideea, de cele mai multe ori, e simplă. El nu judecă după ceea ce face, ci după ceea ce i se face. Problema, în general, cu acești oameni este că sunt mulți, iar într-o lume meschină și egoistă, aproape că te miră și vrei să oferi o profundă admirație celui care, după ce l-ai ajutat, îți mulțumește. Oamenii vin și pleacă. Mare parte din ei, nu sunt făcuți să stea. Migrăm. Migrăm spre locurile în care ne este mai bine, spre împlinire și spre succes. Dar cum migrăm? Ne-am întrebat vreodată asta?

De cele mai multe ori, vrem să ascedem spre ceea ce, credem noi, ni se cuvine. Vrem, în general, mai mult. Fără să privim în stânga sau în dreapta să vedem dacă mai sunt și alții care vor același lucru sau măcar dacă

noi merităm să ajungem acolo unde ținim. Ne-am robotizat de-a dreptul. Introducem destinația și pornim cu asalt. Nu contează nimic, alergăm după visul nostru și uităm că avem în mână și o spadă. Să presupunem că ajungem acolo unde ne dorim. Aici intervine simțul ingraturitudinii. Omul ingrat va rămâne acolo, cu fața spre „premiu”. Lasă spada jos, pentru câteva secunde și îmbrățișează cu nesaț ceea ce, crede el, i se cuvine. Apoi, fără niciun regret, ia spada înapoi în mână și taie rădăcinile podiumului său, pentru a fi sigur că nimeni nu mai ajunge acolo. Se desprinde de mulțime și nu privește nicio secundă în urmă. E simplu. Nu va putea să-și argumenteze niciodată rațional atitudinea, dar va spune că s-a simțit în pericol, iar egoismul exacerbat a vorbit pentru el. El nu va ști că în goana lui nebună după împlinire a tăiat și spintecat orice.

El nu știe că a dărâmat toate podurile construite de alții pentru el și nici că i-a împins în cele mai adânci prăpăstii, fără să se gândească la ajutorul primit. El nu știe să privească decât înainte, iar atunci când îl întrebi cum va ajunge de unde a plecat, va răspunde clar și răspicat: „Nu-mi pasă. Sunt aici.”

Un astfel de om se va bucura de cantitate și nu de calitate. Scopul său în viață este să trăiască bine, comod și liniștit. Orice lucru complicat nu merită rezolvat de el, ci va încerca să se agațe de altul; apoi uită. Dacă îi amintești, folosește spada. Dacă te-a ajutat, se va asigura că îi rămâi vasal o viață. Folosește memoria doar când simte că îi poate aduce beneficii, în rest e amnezic; de aceea e și fericit.

RECUNOȘTINȚĂ

BUN-SIMȚ

Anda-Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E



Violența pe Internet

În ultimul timp, Internetul a devenit o a doua viață în rândul adolescenților. Întreaga activitate a acestora este cunoscută, nimic nu mai rămâne un mister din cauza acestei dependențe tot mai acerbe care pune stăpânire pe tineri puțin câte puțin și care îi face să uite de bucuriile esențiale ale vieții.

Însă lucrurile nu ar fi atât de grave și subiectul nu ar fi atât de discutat dacă acest mediu virtual ar fi unul sigur, utilizat în scopuri informative, educaționale. În zilele noastre, lucrurile par a se desfășura într-o altă manieră, îngrijorătoare.

Violența îmbracă multe forme și a reușit să se situeze până și în umbra acestei lumi virtuale. Cel mai răspândit tip de violență este cel verbal regăsit în special în rândul site-urilor de socializare. Răspândirea zvonurilor sau acuzațiilor nefondate în mod anonim reprezintă un motiv temeinic, o cauză alarmantă a depresiei tot mai accentuate la vârsta adolescenței. Tinerii ce intră în contact cu această formă de violență au din ce în ce mai puțină încredere în ei înșiși, se izolează de restul persoanelor, ajungând chiar să aibă probleme de sănătate.

foto: Daiana ZBÂRCIOG
IX B



Din păcate, nimeni nu îi poate apăra în mod direct de violența manifestată prin intermediul Internetului, adolescenții singuri trebuie să învețe ce medii de comunicare să acceseze, ce informații să împărtășească în acel "iad virtual". Majoritatea părinților sunt fie depășiți de tehnologia actuală, fie ignoranți sau nepăsători în ceea ce privește site-urile sau forumurile pe care le accesează copiii lor.

Alții, dintr-o încredere naivă, nu suspectează mediile virtuale tenebroase în care aceștia se mișcă.

Concluzia? Cel mai sigur ar fi ca adolescenții să aibă discernământul de a se apăra singuri, refuzând să intre în contact cu persoane necunoscute sau denunțând orice caz de violență verbală sau de alt tip, întâlnite pe Internet. Dar câți dintre noi au curajul să reacționeze?

Andreea DOGARU
Clasa a XI-a D

Cum suntem noi europeni?

Noi suntem europeni îmbrățișând Carpații și umezindu-ne tălpile în Dunăre. Noi suntem europeni alunecând pe lângă frații noștri moldoveni, pe Prut și căutând Orientul pe Marea Neagră. Aici, în acest spațiu, se întinde în taină, dar cu o istorie zbuciumată, România – una dintre țările membre ale Uniunii Europene. Cu toate că nu ne situăm printre țările fruntașe din punct de vedere economic, pe parcursul timpului am reușit să fim primii sau să ne facem remarcați în diferite domenii. Astfel, voi prezenta în continuare o listă cu 20 de lucruri prin care noi suntem europeni:

1. Timișoara a fost primul oraș european care a introdus iluminatul public electric și tot aici a fost dat în folosință pentru prima dată, în Europa, în 1869, tramvaiul tras de cai.

2. Bancnota românească de 10 bani pusă în circulație în 1917 este cea mai mică bancnotă din lume printată vreodată.

3. În Brașov se găsește cea mai mare biserică în stil gotic, dintre Viena și Istanbul: Biserica Neagră. Tot ea are și cea mai mare orgă din Europa, cu 4000 de tuburi.

4. Castelul Peleş a fost primul castel din Europa care a fost în întregime luminat cu curent electric. Energia electrică era produsă de instalația proprie a castelului. Sistemul de încălzire al castelului a fost construit în 1888 și este funcțional și astăzi.

5. În Peștera Scărișoara, din Munții Bihor, se găsește al doilea ghețar glaciatic ca mărime din Europa.

6. Sursa de inspirație pentru Conte Dracula, personaj creat de Bram Stoker, a fost domnitorul Vlad Țepeș, nume provenit din faptul că îi trăgea în țepă pe dușmanii săi și îi lăsa așa, de-a lungul drumurilor.

7. Cele mai vechi fosile de homo sapi-

ens de până acum au fost descoperite în sud-vestul României, în Peștera cu Oase. Fosilele sunt vechi de aproximativ 37 800-42 000 de ani.

8. Mănăstirea Voroneț din Moldova este cunoscută ca fiind varianta românească a Capei Sixtine.

9. România este cea mai bogată țară din Europa în ceea ce privește resursele de aur.

10. Palatul Parlamentului din București este a doua cea mai mare clădire din lume, după Pentagonul din Statele Unite.

11. Primul 10 curat din cadrul



Jocurilor Olimpice a fost luat de gimnasta româncă Nadia Comăneci, în 1976, în Montreal, Canada.

12. Statuia Regelui Decabal, sculptată într-o stâncă de la Cazanele Dunării, este cea mai înaltă sculptură în piatră din Europa, având 55 de metri înălțime.

13. Româna este singura limbă latină vorbită în Europa de Est.

14. România are 7 site-uri declarate patrimoniul UNESCO. Acestea includ: Delta Dunării, așezările săsești cu biserici fortificate din Transilvania, Mănăstirea Horezu, bisericile pictate din nordul Moldovei, Cetatea Sighișoara, bisericile de lemn din Mara-

mureș și fortărețele dacice din Munții Orăștiei.

15. Cea mai mare populație de urși bruni din Europa se găsește în România.

16. România găzduiește singurul muzeu de aur din Europa. Muzeul aurului este situat în micul oraș Brad și este unicul din Europa, fiind fondat acum 100 de ani. Galeria conține o colecție impresionantă de aproape 2000 de exponate din aur din toate colțurile lumii. Cel mai valoros exponat este reprezentat de aurul pur – identic cu cel găsit în minele din Munții Metaliferi.

17. Nicolae Paulescu a fost omul de știință român care a descoperit insulina și care inițial a numit-o pancreină. Cu toate acestea, doi oameni de știință canadieni au primit Premiul Nobel în 1923 pentru studiile lor despre insulină. Însă munca de pionierat a lui Paulescu în domeniul medicinei diabetice a fost acreditată în mod corespunzător.

18. Motorul modern cu reacție a fost inventat de inventatorul bucureștean Henri Coandă, în 1910.

19. În Munții Carpați se întâlnesc cele mai mari păduri virgine din Europa și adăpostesc peste 400 de specii unice de mamifere, inclusiv Capra Neagră.

20. Primul actor care a jucat rolul lui Tarzan a fost românul Johnny Weissmuller, în filmul *Tarzan, omul maimuță* din 1932.

Astfel, așa consider eu că noi suntem europeni: prin arhitectură unică, oameni celebri, invenții răsunătoare, frumuseți naturale nemaîntâlnite și bogății naturale râvnite de multe alte țări.

Anda-Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E

Visul oricărui pământeian

Visez de mic copil, cu ochii deschiși, să văd Parisul, iar acest vis a devenit realitate când anunțul de pe site-ul școlii suna astfel: “12 zile de vis în următoarele destinații: Monaco, Nice, Cannes, Paris, Valea Loirei, Munchen, Luxembourg, San Remo, Milano, Verona, Veneția, Viena, Salzburg, Peștera Postojna, Lacul Balaton, Budapesta”.

Am numărat fiecare zi de vacanță până la călătoria ce avea să-mi aprindă noi dorințe de a descoperi lumea.

Fiecare din cele șapte țări europene vizitate a avut frumusețea ei, dar Franța a rămas pentru mine eternă și fascinantă.

Primul obiectiv turistic vizitat în Paris a fost Catedrala Notre-Dame, cea mai întunecată dintre catedralele gotice, unde lumina pătrunde prin trei roze, iar impresia spațială din interior este copleșitoare.

A urmat Louvre, cel mai mare muzeu de istorie și artă din Franța, care posedă opere de artă din epoci diferite ale civilizației, începând cu antichitatea, până în 1848.



Bazilica Sacré-Coeur, un alt obiectiv turistic vizitat, este situată pe colina Montmartre fiind decorată numai cu mozaicuri, unul dintre ele reprezentându-l pe Isus răstignit.

Domul Invalizilor, construit de Ludovic al XIV-lea ca spital militar pentru soldații francezi răniți în războaiele din Europa, adăpostește astăzi Muzeul Armelor - cel mai mare din lume, Biserica Domului, muzeul planoreliefurilor și impozantul sicriu al marelui geniu militar francez Napoleon.



Tot pe colina Montmartre, unde martirul Sfântul Denis, episcopul Parisului, a fost decapitat, se află

cartierul artiștilor. Ce poate fi mai frumos când te plimbi pe stradă și vezi cum arta prinde viață sub pensula măștrilor?

Așezat pe muntele St.Geneviève, Pantheonul, alături de Universitatea Sorbona și Grădinile Luxembourg (unde aleile și pajiștile sunt așezate în diferite forme geometrice), conferă alte momente de extaz sufletească celor ce le vizitează.



Castelul Versailles, cel mai opulent castel al lumii, Boulevardul Champs-Élysées, Arcul de Triumf, Galeria Lafayette, Cabaretul Moulin Rouge au rămas pentru mine o împletire perfectă între istorie, cultură, dans și arhitectură, care mi-a tăiat respirația.



Dacă ceva m-a făcut ca lacrimile să-mi curgă șiroaie pe obraji de emoție, a fost noaptea când, în timpul croazierei pe Seine, cea mai celebră piesă arhitecturală a lumii, Turnul Eiffel, și-a aprins milioanele de lumini. Eram ca într-un film de epocă, când muzica fină, veche, franceză răsună, iar lumina turnului, ca un foc, ne vrăjea, făcându-ne să nu uităm nicicând acea panoramă.

Am revăzut acel schelet uriaș din oțel ziua, urcați în primul zgârie-nori al Parisului - Turnul Montparnasse. De pe puntea de observație situată la etajul 56 al turnului, Parisul este divin.

Parcul de distracții, Disneyland, oferă imaginea unei vârste pururi tinere, în care adulții re trăiesc copilăria, iar tinerii pot savura provocarea.

Locul de distracții a fost înlocuit în ziua următoare cu Valea Loirei, unde tărâmul artei și istoriei, însuflețit de peisajul mirific al apelor limpezi, însoțeau cele 71 de castele. Castelele regale Blois și Chambord m-au făcut pentru o zi prințesa care, onorată, a privit cu admirație

foto: Silvia RAGEA
X B



adevărate capodopere ale arhitecturii franceze din secolele XII și XIII.

Și din jocul magic al istoriei m-am trezit în lux, eleganță, stil - trioul perfect ce descrie Palatul Festivalurilor din Cannes.

Ce poate fi mai frumos decât să-ți bei cafeaua dimineața la Monte Carlo, să stai la plajă la Cannes și St.Tropez și să-ți faci plimbarea de seară pe Promenades des Anglais în Nice?

Nimic nu se compară cu experiența de basm trăită în acele zile care îmi vor rămâne în suflet toată viața și după care voi tânji mult timp de acum încolo.

Silvia RAGEA
Clasa a X-a B



OHRID CHOIR FESTIVAL 2014 o provocare și o experiență inedită

Ar putea exista în viața unui licean ceva mai frumos decât experiența implicării în activități extracurriculare ce susțin dezvoltarea cunoștințelor, a abilităților și a aptitudinilor din orice domeniu, iar în același timp oferă posibilitatea de a-ți petrece timpul liber într-un mediu cât mai plăcut? După ce am avut ocazia de a lua parte la o astfel de activitate, răspunsul meu nu poate fi decât „Nu!”. Mulțumită coordonatorului corului de cameră *Cantabile*, domnul Andrei-Igor Manovici, douăzeci și unu de elevi, printre care și eu, am avut privilegiul de a performa în cadrul competiției internaționale Ohrid Choir Festival 2014, desfășurată în perioada 21-25 august 2014, la Ohrid - Macedonia.

Probabil mulți dintre voi ați auzit câte ceva despre acel grup alcătuit din câțiva elevi ai liceului nostru, al căror principal punct comun este muzica. Unii dintre voi poate au avut chiar și ocazia de a le urmări măcar una din reprezentații, dar eu vă pot dezvălui mai mult decât niște simple informații de bază despre Grupul Coral *Cantabile* și activitatea sa, din cei peste 10 ani de existență. Din perspectiva noastră, a membrilor, această experiență prezintă foarte multe aspecte, nu numai cel al obținerii Premiului II și al Premiului Fundației Tomislav Zografski, pentru interpretarea în limba macedoneană a unui cântec.

Odată cu acceptarea provocării, necesitatea unui efort specific nu a ezitat să apară, iar străduința exercitată de către toți cei implicați a acumulat treptat rezultate din ce în ce mai evidente și mai consistente. Pe această cale, toți am dobândit o serie de calități morale și convingeri, spre exemplu: seriozitatea are prioritate în realizarea oricărei activități, efortul depus fără ezitare și conștiința vor aduce întotdeauna rezultate satis-



făcătoare. Peter Arnold spunea: *Abilitatea noastră de a persevera, în ciuda obstacolelor și a dezamăgirilor, denotă încredere în noi înșine. Perseverența este „o calitate de fier” în drumul spre succes.* Membrii Grupului Coral *Cantabile* au avut posibilitatea de a învăța aceste lucruri într-un mod extrem de plăcut.

Ceea ce pot spune este că sunt încântată de faptul că am avut șansa de a face parte dintr-un grup cu un scop atât de frumos și care l-a dus la capăt în cele mai plăcute moduri. Un alt beneficiu al participării mele la acest concurs a constat în ocazia oferită de a cunoaște o cultură atât de bogată ca cea macedoneană. Am avut o surpriză plăcută să descoperim felul în care, în Macedonia, trecutul se îmbină cu prezentul prin arhitectura veche, mănăstirile și bisericile care fac un contrast deosebit cu arhitectura modernă. Toate aceste monumente care s-au păstrat în întregime secole întregi, mai ales în zona Ohrid, prezintă o deosebită importanță în ortodoxie: despre oraș se mai spune că a avut cândva

365 de biserici, câte una pentru fiecare zi a anului, fiind supranumit „Ierusalimul din Balcani”. Un singur oraș ne-a pus la dispoziție o gamă variată de atracții turistice precum Fortăreața lui Samuel - care veghează orașul, Biserica Sf. Sofia și Biserica Sf. Jovan Kaneo - situată pe un colț de stâncă și multe altele. În principiu atracția în sine este chiar Ohridul însuși împreună cu lacul său celebru (despre care se spune că ar avea peste trei milioane de ani) și cu străduțele lui mici și frumoase, ce adăpostesc meșteșugarii iscusiți și colecțiile lor impresionante de accesorii handmade, bijuterii cu perle de Ohrid, hârtie făcută de mână și lemn sculptat.

Cu alte cuvinte, pot afirma că sunt mândră de oportunitatea unică de a avea acces la o cultură deosebită și de a cunoaște tineri talentați din toată Europa, oportunitate oferită de Grupul Coral *Cantabile*, alături de care am petrecut momente minunate și am acumulat amintiri ce-mi încarcă inima de sentimente extraordinare și mintea de întâmplări deosebite.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a X-a B

Franța - o vizită în țara castelelor și a regilor, prin ochii unui student Erasmus

Atunci când te gândești la Franța, îți vin în minte câteva cuvinte esențiale: culinare, istorie, eleganță, merveille. Pentru mine, „experiența franceză” a fost deosebită, din mai multe puncte de vedere. În primul rând, Franța este, asemenea României, țara în care găsești un relief variat, cu peisaje superbe, fiecare loc având o poveste a sa. De la munții Alpi până la țărmurile însoțite ale oceanului Atlantic, la plajele mării Mediterane, și continuând cu terenurile fertile udate de Loire sau Seine. Apoi, Franța este renumită pentru istoria sa îndelungată, pentru influența pe care a exercitat-o în Europa și în lume de-a lungul veacurilor. Castelele de pe valea Loarei poartă vizitatorul în lumea regilor Franței, a nobililor, povestesc războaie sângeroase și aduc în actualitate momente esențiale pentru formarea bătrânei republici. La mare preț se află arta, muzee vestite precum Musée de Louvre, Château de Versailles, Centre Pompidou, Musée d'Orsay adăpostesc creațiile celor mai mari pictori și sculptori. Bunul gust și rafinamentul, „șicul francez” și eleganța caracterizează fiecare aspect al vieții de acolo.



O veche zicală spune că oamenii sfințesc locul, iar în Franța simți acest lucru de cum pășești pe țărâna franceză. Oamenii sunt foarte amabili și joviali, răspund la orice întrebare cu zâmbetul pe buze, fiind mai mult decât dispuși să dea din timpul lor pentru a ajuta un turist rătăcit. Cuvântul „impolitețe” nu se regăsește în discursul francezilor, având un adevărat cult al clientului, o atenție deosebită pentru detalii și o dorință permanentă de mai bine. Străinii sunt bine primiți, atâta timp cât respectă regulile adânc înrădăcinate ale francezilor. Până la urmă, trebuie să îi respectăm pe ceilalți, dacă vrem să fim respectați.



foto:Teodora ANDRĂNIC
Absolventa LIS

Gastronomia franceză, atât de renumită, este caracterizată de rafinament și creativitate. Și ca o noutate, este prima gastronomie din lume introdusă în patrimoniul cultural UNESCO, ca bun imaterial al umanității. De la preparatele din pește și fructe de mare, până la brânzeturi și produse de patiserie, alimentația francezilor este mult mai ușoară și mai sănătoasă decât cea românească. Cu o străveche tradiție în producerea vinurilor și a șampaniei, cu podgorii întinse, îngrijite cu atenție, alături de

grădini milimetrice aranjate cu pomi fructiferi și flori, desfătarea văzului este garantată.

Am mers în Franța ca și student Erasmus, pentru a studia un semestru psihologia la Universitatea François Rabelais din orașul Tours. Orașul este situat în zona centrală a țării, între orașul Orléans și coasta Atlanticului, la o oră și jumătate de Paris. O bijuterie pe malul bătrânului fluviu Loire, renumit pentru vinurile produse aici, dar și pentru limba franceză cea mai clară din întreaga țară. Cu o arhitectură specific franceză, clădirile din piatră albă exprimă rafinament, iar vechile case medievale prezintă trecerea secolelor pe fațadele lor. Viața este boemă, iar francezii știu să trăiască frumos. Este ca și când toate grijile pe care le au în viața de zi cu zi sunt ținute deoparte, pentru a nu strica echilibrul natural și bunul mers al interacțiunilor sociale. Contradicția este frapantă uneori, pentru că sondajele de opinie făcute la nivel european clasează francezii în topul pesimiștilor. Își arată nemulțumirile prin greve și manifestații, dar știu să se bucure de ceea ce au, și luptă pentru a le fi mai bine.



Teodora ANDRĂNIC
Absolventă LIS

Poporul francez își iubește țara; și are și de ce. Important este că au realizat că fără grijă pentru ceea ce strămoșii lor au clădit, își vor pierde identitatea. Nu este de ajuns să fii înconjurat de frumos, dacă îl lași să se degradeze. O lecție pe care alte țări trebuie să o învețe, pentru a păstra ce au moștenit și a construi pentru viitor.

Am trăit experiența Erasmus ca pe o lecție de viață necesară. Ea te maturizează, îți completează instruirea academică și te pregătește pentru un viitor profesional într-o lume în care interculturalitatea și inovația stau la loc de cinste. Recomand tuturor viitorilor studenți să muncească spre a obține o Bursă Erasmus, atât la nivel de licență cât și de masterat.

Astfel, vă puteți familiariza cu un model academic diferit de cel românesc, veți descoperi părțile pozitive și pe cele negative ale vieții din România, spre a lua decizii pentru viitor în cunoștință de cauză. Erasmus este un program care deschide uși, lărgeste perspectivele de viitor, educă și formează. Mult succes!

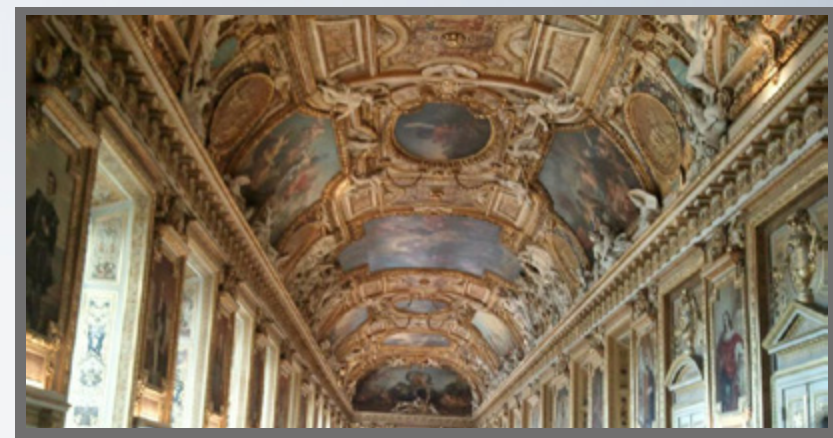
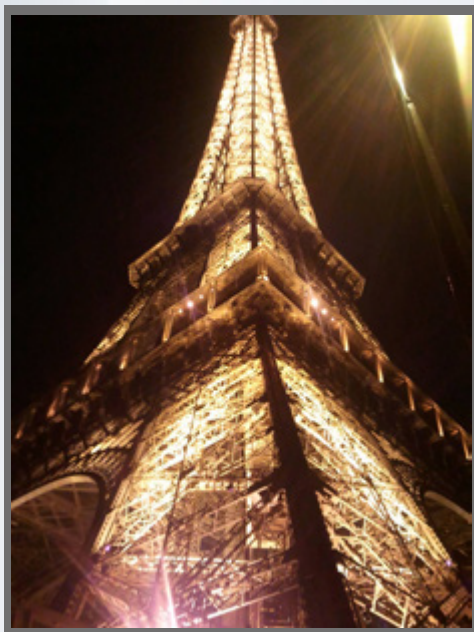
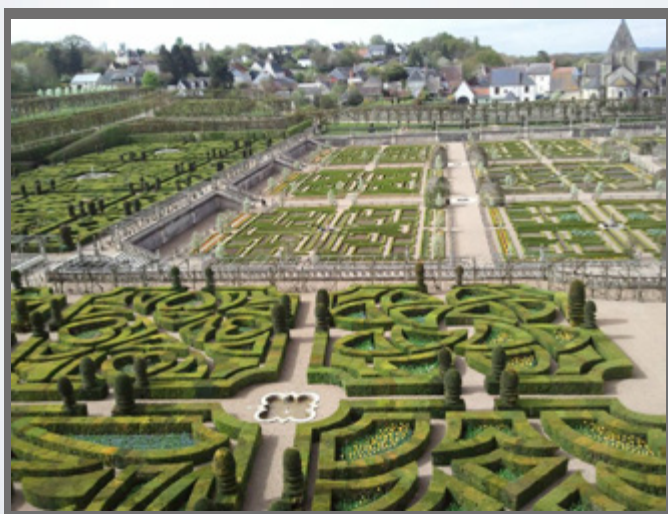


foto:
Teodora ANDRONIC
Absolventă LIS



Erasmus+

Roll the dice – Romania

Liceul Teoretic Ioan Slavici - Panciu

“Students leaving school at early stages is a reality in our society. Through this project we want to reconcile families and education, as well as providing students the motivation and awareness of the importance of education. Games allow us to develop different skills and values. Playing we acquire new knowledge, we communicate, express emotions and use imagination. With our project we want to promote the game as a useful learning and conciliation tool in our lives, but not only at early stages. The main aim of our project is developing language skills in the foreign language as well as providing real situations to practise it at the same time we develop values of acceptance, cooperation and respect”.

prof. Yasmin ALOY, Școala San Bonaventura, Artà, SPANIA
(fondator al proiectului Erasmus+ Roll The Dice)



Erasmus+



preună un joc de masă, vom confecționa toate elementele necesare (carduri, masa de joc, zaruri, numărători, etc). Această activitate va fi racordată la curriculum-urile noastre, astfel încât elevii pot pregăti întrebări (întrebări simple, mimă, desene și taboo în limba lor natală și/sau engleză), ce au legătură cu disciplinele școlare sau cunoștințele lor generale.

Procesul de creare al activităților și materialelor proiectului va fi stabilit de comun acord între toți partenerii, astfel încât să putem profita de cunoștințele și de ideile noastre. Activitățile vor fi postate și pe blogul proiectului nostru, astfel încât ceilalți profesori vor avea posibilitatea să adapteze modalitățile de pregătire și derulare a proiectului școlii lor la cerințele comune. Credem că, pentru a obține beneficii comune, elevii, cadrele didactice și familiile trebuie să lucreze împreună. Pentru a promova activitățile, vom deschide școlile familiilor noastre și comunităților locale. Vom împărtăși cu ei proiectul nostru, organizând o competiție și invitând elevi și părinți să se joace cu noi.

În timpul mobilităților noastre, elevii vor coopera pentru a realiza mai multe carduri pentru jocurile proprii, împărțind întrebări despre țara natală. Ei ar putea învăța sau verifica propriile cunoștințe despre alte țări europene prin joc.

În ceea ce privește dezvolta-

rea personală, ea poate fi influențată negativ de faptul că jocurile tradiționale sunt înlocuite din ce în ce mai mult de jocurile pe calculator. Vrem ca întreaga noastră comunitate să conștientizeze acest lucru. Nu trebuie să respingem total jocurile video, ele fac parte din educația și evoluția noastră, și prin urmare, tehnologia ocupă și ea un rol important în proiectul nostru. Totuși, noi vrem să promovăm jocurile tradiționale și o utilizare constructivă a jocurilor video, la școală sau acasă.

Din acest motiv, partea a doua a proiectului nostru va fi consacrată jocurilor tradiționale. Vom căuta jocurile noastre tradiționale și le vom împărtăși celorlalți parteneri ai proiectului. Familiile vor avea un rol foarte important în această parte a proiectului, spunând-ne și învățându-ne jocurile pe care ei le jucau odinioară.

Vom face cunoscute toate aceste informații pe blogul nostru, și, în plus, vom juca aceste jocuri cu celelalte echipe, pe parcursul mobilităților noastre. Prin jocuri, elevii vor putea să utilizeze limba-țintă pentru a explica regulile și pentru a da indicații partenerilor lor. Vom crea situații reale și medii relaxante pentru ei, pentru a-i ajuta să-și îmbunătățească abilitățile de exprimare în limba engleză.

Prin faptul că ne jucăm cu toții, împărtășim activitățile cu alți elevi, alte familii și alte școli, învățăm să utilizăm jocurile în mod constructiv.

Conștientizăm cât e de important să ne jucăm împreună, să învățăm unii de la ceilalți, dar mai ales, cât de important este să ne apropiem de copiii noștri. În ultima parte a proiectului nostru, vom împărtăși experiențele dobândite și comunității în care trăim.

Pentru asta, vom realiza activități ce vor conduce la un produs final, ce va fi transmis instituțiilor locale sau

naționale prin intermediul blogului, sau alte mijloace de comunicare. Vom crea broșuri despre "Învățarea prin joc", "Cum să te joci cu copiii tăi", "Buna utilizare a jocurilor", "Să ne jucăm împreună", etc. sau/și jocuri pe roluri pe aceste teme.

În concluzie, acest proiect a fost creat cu entuziasm, ca răspuns la nevoia curentă a societății noastre

prof. Yasmin ALOY, Escola San Bonaventura, Artà, SPANIA
prof. Paulo Ramalhoto, Agrupamento Vertical de Escolas de Pedome, Pedome, PORTUGALIA (fondatori ai proiectului Erasmus+ *Roll The Dice*)
Traducere: Andrei DOGARU, clasa a VIII-a, Liceul Teoretic *Ioan Slavici* – Panciu, România



Sâmbătă, 13 decembrie 2014, s-a desfășurat prima activitate din cadrul proiectului Erasmus+ *Roll The Dice*, derulat de Liceul Teoretic *Ioan Slavici* - Panciu. Intitulată *No kid without a toy!* (*Niciun copil fără o jucărie!*), activitatea a avut loc ca un eveniment integrat în cadrul spectacolului *Dăruiește căldură*, inițiat și organizat de Asociația *Lumea lui Pinnocchio*, în parteneriat cu Liceul Teoretic *Ioan Slavici*, Primăria orașului Panciu și Casa de Cultură a orașului Panciu. Adresată explicit comunității, activitatea din cadrul proiectului și-a propus oferirea de suport educațional copiilor defavorizați ai Centrului de zi Pinnocchio, prin dăruirea de jucării, rechizite școlare, articole de îmbrăcăminte și încălțăminte. Acestui demers



Proiectul este finanțat de Comisia Europeană și are ca parteneri șase țări europene: Spania, Portugalia, Polonia, Slovacia, Ungaria și Turcia. El se adresează elevilor de gimnaziu și își propune utilizarea jocurilor tradiționale și importarea beneficiilor lor în învățare.

Echipa proiectului Erasmus+ *Roll The Dice*, Liceul Teoretic *Ioan Slavici* – Panciu, România

de a "concilia" școala și familia, dar și învățatul cu distracția, pentru a fi în beneficiul unic al elevilor noștri și, prin urmare, al societății.

Să învățăm să facem prezentul mai bun și să ne îndreptăm cu încredere spre viitor!

Mobilitățile vizate de proiect vor crea premisele de comunicare între elevii celor șase țări partenere, în vederea asimilării și verificării cunoștințelor referitoare la bagajul informațional circumscribit particularităților acestora.



Promovarea activităților asigurate proiectului va presupune deschiderea școlilor către familiile elevilor implicați și către comunitatea locală. Proiectul își asumă entuziasmul de a răspunde nevoii curente a societății actuale de a concilia școala cu familia și învățarea cu jocul, plecând de la ideea că cele două dimensiuni nu sunt contradictorii ci complementare!

Proiectul eTwinning e-NOËL – unitate în diversitatea tradițiilor de Crăciun

Proiectul e-Noël, derulat la Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu în perioada noiembrie - decembrie 2014, și-a propus să promoveze tradițiile specifice sărbătorii de Crăciun, ca aspecte identitare ale culturilor din spațiul european, reunite sub amprenta unității în diversitate și a diversității în unitate.



ICS 1°Polo – Sec. I Grado "Falconieri", Monteroni di Lecce, ITALIA

Partenerii din acest proiect au fost elevi și profesori din Italia, Grecia, Polonia, Franța, Portugalia, Finlanda și România. Ca reprezentant al României, Liceul Teoretic *Ioan Slavici* a implicat în proiect elevi din clasele a V-a și a VIII-a, alături de prof. Raluca Costan și Elena Manovici, precum și corul de cameră *Cantabile*, coordonat de prof. Andrei-Igor Manovici.



Liceum Ogólnokształcące IX, Gdynia, POLONIA

Echipa României a ales să prepare o prăjitură după o rețetă grecească, propusă de echipa 4th Primary School din Kamatero, Grecia, iar corul *Cantabile* a interpretat colindul tradițional românesc "Sus boieri, nu mai dormiți!".



Activitățile proiectului au dorit să reconstituie spiritul și atmosfera Crăciunului: 1. Crearea unui videoclip de mici dimensiuni, al cărui conținut a presupus interpretarea, de către elevi, a unui colind (cântec de Crăciun) specific țării (culturii) de proveniență; fiecare partener a realizat un singur videoclip, al cărui montaj a cuprins interpretarea propriu-zisă a cântecului de Crăciun însoțită de elementele tradiționale specifice ale cadrului real de manifestare a acestei tradiții: specificul artistic al lucrării muzicale, costume populare, decor, etc. 2. Schimb de rețete privind un fel de mâncare tradițional de Crăciun specific fiecărei țări partenere, respectiv prepararea lui. Fiecare partener a realizat un produs al altui partener.

Această activitate a presupus prezentarea rețetei produsului (descrierea ei) însoțită de o imagine a produsului, fotografii realizate în etapele de preparare a produsului, precum și impresii formulate după consumarea produsului. 3. Realizarea și trimiterea de cărți poștale (felicitări de Crăciun) prin e-mail sau poștă și organizarea unei expoziții în spațiul școlii. Rezultatele celor trei activități, postate pe un blog, reprezintă, în același timp, o expresie a identității naționale și alta, a pluralității culturale și lingvistice, în care fiecare s-a simțit familiar, datorită valorilor comune împărtășite sub aceeași rezonanță afectivă și spirituală a sărbătorii de Crăciun.



Echipa proiectului e-Noël
Liceul Teoretic *Ioan Slavici*, Panciu – România



Liceul Teoretic "Ioan Slavici", Panciu, ROMÂNIA

CONCURSUL SFÂNTUL IERARH MUCENIC TEODOSIE DE LA MĂNĂSTIREA BRAZI



Există o perioadă în an, în care cerul capătă culoarea cărămiziei a soarelui și tot el transformă frunzele în pagini aurii. E timpul magic în care culorile se amestecă și dau gust și culoare viei. Această vreme a anului, care varsă belșug și armonie peste dealurile orașului meu, este încărcată de bucurie, magie și sacru.

Septembrie împletește la poalele Panciului o poveste a divinului. Aici, an de an, la Mănăstirea Brazi este sărbătoare. Din 2003, pe 22 septembrie se sărbătorește Sf. Ierarh Mucenic Teodosie, sfânt născut în Ținutul Vrancei, în prima jumătate a secolului al XVII-lea. Acesta a iubit viața călugărească încă de tânăr și a îmbrățișat credința ortodoxă cu multă evlavie. Astfel, ajunge stareț al Mănăstirii Bogdana, din județul Bacău, județ vecin al Vrancei, mai târziu, episcop al Rădăuților, apoi al Romanului și în cele din urmă, pe o perioadă scurtă, de un an – Mitropolit al Moldovei. Pe parcursul vieții sale, acesta a sprijinit și încurajat construirea și consolidarea mănăstirilor, susținând reconstruirea Mănăstirii Brazi. În anul 1694, când tătarii au năvălit în Moldova, au ajuns și la

Mănăstirea Brazi, unde i-au cerut Sfântului Teodosie să le dea toată averea, iar pentru că acesta a refuzat, a fost decapitat. Moaștele sale au fost descoperite în anul 1842, atunci când se construia cea de-a treia biserică a mănăstirii, iar în anul 2003 a fost canonizat.

Pentru meritele sale deosebite, s-a hotărât celebrarea și cunoașterea Sfântului printr-o metodă educativă – un concurs. Acesta este organizat de Liceul Teoretic *Ioan Slavici* Panciu, Primăria Orașului Panciu, Arhiepiscopia Buzăului și Vrancei, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Vrancea. Concursul, adresat elevilor din clasele I-XII, a ajuns



anul acesta la cea de-a șasea ediție și se bucură an de an de un număr tot mai mare de participanți. Dacă inițial el a fost pregătit pentru tinerii vrânceni, în ultimii ani el s-a extins și în afara județului, în toată țara. Poate, pe viitor, acesta va depăși și granițele României, pentru tinerii români aflați în străinătate.

Concursul este structurat pe 4 secțiuni: *Creație digitală*, unde elevii trebuie să realizeze o lucrare în Microsoft Office Power Point, despre viața unui sfânt român, la alegere; *Artă*

creștină – aceasta cuprinde două subsecțiuni: Icoană pe sticlă, Grafică și desen. Tinerilor li se solicită să picteze o icoană bizantină, în baza tehnicilor de lucru specifice. *Cântecul de toacă* este o altă probă a concursului, unde elevii interpretează o secvență ritmică de 2 minute la toacă iar secțiunea *Muzică Psaltică* presupune interpretarea a două cântări bisericești, individual sau în grup coral. Pentru fiecare secțiune, se primesc premii în bani sau diverse obiecte bisericești.

Pentru tineri, concursul prezintă o metodă prin care își pot prezenta abilitățile și talentul iar pentru profesori, o metodă utilă, extracurriculară, de învățare a tradiției și învățaturii creștine. Implicarea și îmbunătățirea continuă a acestuia a dus la dezvoltarea și recunoașterea concursului pe plan național, iar numărul participanților este într-o continuă creștere. Dacă în prima ediție majoritatea participanților erau elevi ai celor două instituții de învățământ din oraș și județ, la următoarele ediții s-au înscris concurenți din aproape toate județele României.

Susținerea permanentă și consistentă a Primăriei Orașului Panciu, prin premii pentru participanți, a întărit și mai mult credibilitatea concursului, el fiind un important punct pe agenda de activități anuale ale orașului.



Ca participant, și mai târziu ca prezentator, pot spune că în urma concursului, am reușit să păstrez relații de prietenie cu alți colegi din liceu sau din alte județe. Am găsit interesantă documentarea despre diverse teme religioase și mi-am extins cunoștințele de cultură generală. Pe de altă parte, am reușit să înțeleg cât de importantă este implicarea în proiecte și activități pe parcursul anilor de școală, iar faptul că am cunoscut diverse persoane din conducerea Bisericii



sau a instituțiilor de învățământ, ce ne-au împărtășit din cunoștințele lor, a contribuit la îmbogățirea mea spirituală.

Poporul român e fundamental creștin. Istoria lui e marcată de evenimente religioase ce i-au consolidat trăirile și experiențele spirituale. Recomand tinerilor să fie deschiși spre valorile reale ale poporului din care fac parte, acest lucru nu poate decât să-i îmbogățească spiritual și să-i ajute să-și definească identitatea.

Anda-Livia MERLOIU
Clasa a XII-a E



ZILELE ORAȘULUI PANCIU

Septembrie 2014

Duminică, 28 septembrie 2014, cu ocazia Zilelor orașului Panciu, stimatii invitați **Andreea Bălan, Corina, Cristian Brancu** și formația **Deepcentral** au avut amabilitatea de a împărtăși cu noi, în culise, câteva gânduri sincere.

Cristian Brancu: “Încă de la 10 ani îmi doream să fiu jurnalist și scriam în tot felul de caiete. Prin revista **ActuaLis**, voi aveți ocazia să faceți ceea ce eu nu am reușit”.

Reporter: Veniți la Panciu de foarte mulți ani. Ce vă atrage la micul nostru oraș?

Cristian Brancu: De fiecare dată când am venit aici, am simțit căldura cu care am fost primit de oameni, bucuria lor de a mă vedea. Poate că Panciu nu este un oraș mare ca dimensiune, dar am vorbit cu toată lumea, ocazie cu care am realizat că păncenii

sunt oameni mândri, dârzi, cu un suflet mare și cărora le place să trăiască



și să vadă lucruri frumoase.

Reporter: Ați prezentat și prezentați în continuare emisiuni TV îndrăgite de public. Ce l-ați sfătuit pe un tânăr care ar dori să îmbrățișeze cariera de realizator TV?

Cristian Brancu: Dacă vreți să fa-

ceți meseria asta, v-aș propune exact lucrurile spre care îi îndrum și pe studenții mei: să faceți lucruri bune, pe care oamenii să le urmărească, iar dacă sunt lucruri populare, acestea să fie accesibile prin simplitate. Televiziunea, în acest moment, înseamnă în primul rând emoție. Am trecut de mult de stadiul în care televiziunea reprezenta doar divertisment sau doar informare.

Reporter: Ce tip de emisiuni ați recomanda spre vizionare tânărului public?

Cristian Brancu: Eu consider că această zonă de talent show-uri care a apărut de curând promovează munca - dacă ești bun, ajungi pe scena aceea. Este foarte important ca tinerii să știe acest lucru.

Reporter: Vă mulțumim pentru prezența dumneavoastră în cadrul interviurilor revistei **ActuaLis**!

Deepcentral: “Fiecare piesă este copilul nostru”.

Reporter: Ce schimbări a adus în viața voastră, în acești ani, proiectul **Deepcentral**, în primul rând în viața personală și apoi ca artiști?

Deepcentral: Au fost schimbări majore. În cazul meu, am renunțat la cariera mea didactică, în care aveam o experiență de peste 10 ani, ca să fac muzică. A fost foarte riscant, pentru că poți avea voce, poți fi talentat, frumos, dar să nu fii omul potrivit la momentul potrivit (Doru Todoruț). Călătorim foarte mult, avem concerte peste concerte, atât în străinătate, cât și în țară. Însă, pe de altă parte, cunoaștem foarte mulți oameni, locuri noi, țări noi. Și în plus, adunăm amintiri (George Călin).

Reporter: Care este sursa voastră de inspirație atunci când compuneți?

Deepcentral: Nu spun! :) (Doru)



Viețile noastre, întâmplările prin care trecem, familiile, prietenii sunt lucrurile care ne inspiră (Călin).

Reporter: Unul dintre single-urile

voastre se intitulează *Dragostea învinge*. Care este povestea din spatele acestei melodii?

Deepcentral: Ca să fim foarte sinceri, s-a referit la copiii noștri: “Viața mea a fost pe dos până când ai apărut să-i dai un rost” (Doru).

Reporter: Vă urăm succes în toate proiectele viitoare și așteptăm să ne încântați cu melodiile voastre frumoase!

Andreea Bălan: “Mă identific atât cu muzica cât și cu dansul, pentru că îmi place să fiu un artist unic.”

Reporter: Ești unul dintre marile nume ale muzicii românești și ai o carieră de invidiat. Cum te simți după atâția ani petrecuți pe scenă?

Andreea Bălan: Am 20 de când am început să cânt. Cânt de la 10 ani iar de la 12 ani deja am început să fiu cunoscută sub formula *André*, împreună cu fosta mea colegă, Andreea Antonescu. Din 2002, am început cariera solo. Mă identific atât cu muzica, dar și cu dansul, pentru că îmi place să fiu un artist unic, ce nu doar cântă, ci și dansează. Iar după atâția și atâția ani, ca să vă răspund la întrebare, încă mă simt neobosită, simt că mai am multe de realizat.

Reporter: Știm cu toții că atunci când ai debutat în trupa “André” erai

adolescentă. Cum s-a împăcat viața de artistă cu cea de elevă?

Andreea Bălan: A fost foarte greu pentru că tatăl meu se ocupa de com-



pozițiile André, tatăl Andreei Antonescu ne manageria, iar mama mea voia tot timpul ca eu să mă țin de școală.

Reporter: Ai dansat mereu pe scenă,

Corina: “Există un fel de chimie între mine și public în timpul concertelor.”

Reporter: Cum a început povestea ta muzicală?

Corina: Prima piesă pe care am scos-o a fost *Noi doi*, în colaborare cu Marius Moga și Pacha Man. Am fost foarte norocoasă, pentru că piesa a stat multe săptămâni în top-uri și a fost chiar number one. Abia mă lansasem și nu m-am așteptat să am din start un succes atât de mare.

Reporter: Publicul este mai receptiv la melodiile în limba română sau la cele în limba engleză?

Corina: De foarte multă vreme am început să cânt doar în română. Deși îmi doresc foarte mult ca muzica mea să ajungă și peste hotare, cred că e mai bine să mă focusez pe România, pentru că e țara mea, pe care o iubesc, oamenii de aici îmi sunt foarte dragi și îmi place să cânt în română pentru ei.



dar după participarea la *Dansez pentru tine* s-a declanșat ceva și ai luat-o mai în serios. De ce?

Andreea Bălan: Prin participarea la acest concurs, am învățat ceea ce înseamnă valsul, tangoul, cha cha și multe alte stiluri de dans. După care mi-am spus: “Dacă tot sunt talentată și l-am cunoscut pe Petrișor, partenerul meu, cu care fac o pereche extraordinară pe ringul de dans, de ce să nu aplic în concertele mele ceea ce am învățat acolo?”

Reporter: Îți mulțumim pentru gândurile tale frumoase și îți dorim să realizezi spectacole la fel de frumoase în continuare, ca cel pe care l-ai dăruit păncenilor.



Reporter: Te-a intimidat vreodată scena? Ai emoții înainte de concerte?

Corina: Am emoții înaintea fiecărui concert, ceea ce este și firesc. Dar îmi place să le numesc energii ale publicului care vin înspre mine, iar în momentul în care am urcat pe scenă, acestea dispar.

Reporter: Îți dorim ca fiecare proiect al tău să fie încununat de succes iar publicul să te răsplătească cu aplauze și energie pozitivă!

Reporteri: Anda MERLOIU, clasa a XII-a E
Miruna TUTOVEANU, clasa a X-a D

Despre Mine , Despre Tine , Despre Toamnă

Îmi spui că fiecare vară are o poveste a ei, nu te contrazic, dar îți mărturisesc că pentru mine toamna adună toate poveștile într-o poveste. E o poveste despre chipuri ce se ascund în spatele unor frunze uscate ce cad lin pe pământ, e o poveste despre amintiri ce zboară pe adierile reci de vânt și îți fac pielea să tremure, e despre bronzarea naturii, e despre ochii plini de energie ce se preschimbă în melancolici, e despre plimbările prin parcuri în ecoul cârdurilor de păsări, e despre acei ce iubesc liniștea, e despre acei ce au început iubiri în zile de septembrie, e despre acei ce adoră mirosul de frunze uscate, e despre acele persoane cu sclipiri de cer în ochi, e despre acele persoane cu instabilitate în suflet, e despre acele persoane concomitent calde și reci, e despre “rămas bun”-uri, e despre căldura din vară și frigul din iarnă, e despre răsărituri răcoroase, e despre primăvara iernii, e despre culori ce fascinează fotografii, e despre ultimul surâs al anului, e despre miros de struguri în aer, e despre negreală de nuci pe mâini, e despre bănci pline cu frunze, e despre ploii mohorâte, e despre must, e despre strângeri în bra-

țe în zile de octombrie, e despre povești vechi, e despre iubire, e despre pesimism, e despre cuvintele “poate” și “posibil”.
E despre înmugurire.
E despre despărțire.
E despre împăcare.
E despre înmugurirea melanco-

liei. E despre despărțirea de natura verde. E despre împăcarea cu trecutul.
E despre mine.
E despre tine.
E despre noi.
E despre toamnă.

Cosmin DUMITRU
clasa a XII-a E



Despre Nimic și Nimicuri

Instrucțiuni de utilizare a inimii

- Inima nu este un bun; ea nu poate fi vândută, cumpărată sau închiriată.
- Atunci când este cuprinsă de febra dragostei, trebuie folosită împreună cu creierul.
- La lacrimi, certuri, gelozie, ură, inima se deteriorează și atrage, după sine, înlocuirea cu una nouă, artificială, care nu mai este capabilă să ofere aceleași trăiri și emoții cu care v-a obișnuit inima naturală.



- La senzații puternice, inima se dilată. Dacă acestea nu sunt însoțite de complicații severe, nu ar trebui să vă îngrijorați.

!Atenție! Inima prezintă aceeași alcătuire și duritate cu cea a unui castel de nisip. Puternică, dar nu de piatră.

Miruna TUTOVEANU
clasa a X-a D

A fi ...

Suflete plătând, lipite unul de altul, culcate într-un amurg care se va dilata la infinit... Dintre toate adierile vântului care intră prin perdeaua transparentă, în cameră, una singură va sufla cu aburi peste cele două trupuri și va picura praf de stele. Dintre toate gândurile care îți trec prin minte, unul singur îți va tremura ușor pe buze și se va pierde, într-un final, printre cutele de cearșaf alb.



Dintre toate perechile de ochi care te privesc, doar una reușește să îți treacă prin vene, să străbată toracele și, la sfârșit, să îți străpungă inima. Atâtea cuvinte se pierd, ies din gură și se evaporă, însă doar câteva rămân atârinate în suflet pentru eternitate. O singură dorință se va împlini, anapoda, la miez de noapte, într-o cameră unde două trupuri frave se privesc în ochi, visând la o vale plină de flori...

Grafica : Teodora ANDRONIC
Absolventă L.I.S.

Proiect eTwinning

Memories of WAR

eTwinning este Comunitatea școlilor din Europa. Cadrele didactice din țările participante se pot înscrie pe site și pot folosi instrumentele eTwinning online (portalul și Desktop-ul) pentru a intra în contact, a face schimb de idei și de exemple practice, pentru a forma grupuri, a participa la seminarii și a desfășura proiecte online.

eTwinning a fost lansat în 2005 drept componenta fundamentală a programului eLearning al Comisiei Europene, devenind din 2014 parte integrantă a Erasmus+ (Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport).

Liceul nostru face parte din aceasta comunitate din februarie 2009, cadrele didactice și elevii derulând mai multe proiecte în parteneriat cu elevi și cadre didactice din licee europene. „Memories of war. From WW1 to peace in Europe” este unul dintre proiectele eTwinning care se derulează în acest an școlar în liceu și la care participă elevii clasei a XI-a D, în parteneriat cu trei licee europene: Lycée Flaubert, Rouen (Franța), Terakki School (Turcia), Liceul Audouin Dubreuil, St. Jean d'Angély (Franța), profesori fondatori ai proiectului: Elodie Faber, Liceul Gustave Flaubert, ROUEN (Franța) și Luminița Cociorbă, Liceul Teoretic «Ioan Slavici», Panciu (România). Echipa noastră este coordonată de doamnele profesoare Luminița Cociorbă și Alina Stan.

Dedicat comemorării a 100 de ani de la izbucnirea Primului război mondial, proiectul își propune să antreneze elevii din liceele partenere în reconstituirea celor mai importante momente din derularea războiului, să analizeze modul în care războiul a fost perceput în țara de origine dar și în țările liceelor partenere, să identifice posibilele legături între evenimentele analizate, să realizeze o reconstituire a

timpului și spațiului istoric al Marelui Război dar și să ilustreze calea de la război la pace.

Deasemenea, proiectul pune accentul pe dezvoltarea spiritului critic, de observator și analist al evenimentelor petrecute în trecut, pe exprimarea propriilor opinii cu privire la aceste evenimente.

Pe lângă aspectul istoric al proiectului, acesta are, de asemenea, mai multe obiective: dezvoltarea abilităților de comunicare și colaborare dintre elevi, promovarea dialogului intercultural, exersarea și consolidarea cunoștințelor de limbă engleză, stimularea interesului pentru informare și documentare, precum și pentru învățarea limbii engleze, stabilirea unor strategii și metodologii comune în ceea ce privește derularea activităților proiectului, stimularea creativității și a lucrului în echipă. Elevii vor trebui să prezinte informații despre țara lor altor elevi, din altă țară. Interacțiunea se va realiza prin intermediul chat-ului din platforma TwinSpace, dar totodată și prin videoconferințele desfășurate la intervale regulate.

Proiectul are mai multe etape: Război și diviziune, Pace și rememorare, Europa de astăzi. După prezentarea echipei de proiect, a liceului unde aceasta își desfășoară activitatea și a orașului natal, elevii au realizat un material despre desfășurarea războiului pe teritoriul natal și au comentat postere de propagandă din timpul războiului. În a treia etapă, elevii vor prezenta una dintre cele mai importante bătălii care a avut loc în regiunea în care locuiesc și apoi vor vizita

și vor prezenta partenerilor de proiect diferite locuri memoriale din zonă. Vor prezenta, de asemenea, modul în care societatea celebrează sfârșitul războiului în țara de origine. Ultima etapă încheie ciclul prezentărilor printr-un discurs referitor la generațiile mai tinere, la felul cum percep acestea efectele războiului și mai ales ceea ce înseamnă Europa unită.

Pentru noi, elevii clasei a XI-a D, proiectul reprezintă o experiență inedită, un mod interactiv de a aprofunda cunoștințe atât din domeniul istoric, cât și din cel lingvistic, prin comunicarea prin intermediul limbii engleze. Pentru noi nu este doar un proiect strict școlar, ci și un proiect de cunoaștere, o provocare în ceea ce privește colaborarea permanentă cu colegii. Acest proiect ne-a făcut mai uniți, ne-a făcut să înțelegem că doar împreună putem realiza un lucru bine făcut și că asumarea responsabilității este un aspect esențial. La început am fost sceptici, temători, deoarece, fiind un proiect internațional, nu credeam că o să putem face față, dar după prima etapă a proiectului am sesizat că ușor-ușor deprindem abilități de documentare și comunicare și nimic nu mai pare dificil. Așteptăm cu nerăbdare și emoție prima întâlnire virtuală cu partenerii noștri.

eTwinning nu numai că ajută la acumularea unor noi cunoștințe, ci mai adaugă o cărămidă la construirea viziunii europene, a sentimentului apartenenței noastre la spațiul european, creează punți interculturale.

Andreea DOGARU
Ana-Maria ROMAN
Clasa a XI-a D



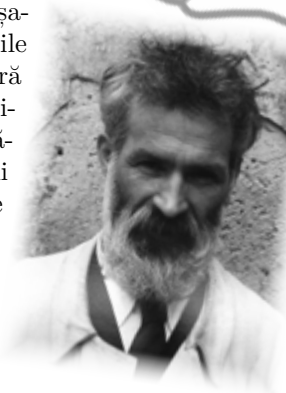
Limbile străine - un instrument de promovare a culturii naționale



Învățarea unei limbi străine nu doar îți dezvăluie cum gândesc și ce simt alte societăți, care sunt experiențele și valorile lor și modul în care se exprimă, dar îți oferă o oglindă culturală în care poți vedea mult mai clar propria ta societate. (Edward Lee Gorsuch)

Cu siguranță acest citat prezintă un real adevăr, dar la fel de corect ar fi și varianta în care, tot prin intermediul limbilor străine, poate fi creată o oglindă care să reflecte imaginea culturii noastre către alte societăți.

Printre mijloacele care au contribuit la crearea și promovarea culturii, un rol hotărâtor l-a jucat și limba, deci între limbă și cultură există o reciprocitate, limba ajutând la îmbogățirea culturii și invers. Limba unei națiuni nu reprezintă numai un mediu de înțelegere între indivizi, ci servește și ca instrument de pătrundere și adâncă interpretare a vieții culturale. Așadar, posibilitățile pe care le oferă cunoașterea oricărei limbi străine ar trebui să fie utilizate în scopul de a aduce cultura românească în topul mărfurilor noastre de export, deci de a disemina valorile ce ne definesc ca națiune oriunde în în-



treaga lume.

Nelson Mandela spunea: *“Dacă-i vorbești cuiva într-o limbă pe care o înțelege, mesajul îi va ajunge în cap, dar dacă-i vorbești în limba sa maternă, mesajul îi va ajunge la inimă.”* Cea mai clară concluzie a acestui raționament este aceea de a percepe limbile străine drept un element-cheie în relaționarea dintre popoare, deci în dialogul intercultural.

În nenumărate rânduri, diversitatea limbilor a stârnit conflicte între popoare, dar țelul societății din ziua de astăzi este de a le înăbuși și de a duce acest fapt spre o emisferă pozitivă; este deci de datoria noastră să ajutăm această mișcare, iar cel mai simplu și mai avantajos mod de a face asta este prin împărtășirea culturii naționale. Pentru a face cunoscută o lucrare din orice domeniu, primul pas ce trebuie urmat este acela de a te asigura că realizarea ta poate fi expusă unei diversități cât mai bogate, fapt care, în general, duce către un singur lucru, traducerea în cele mai frecvente limbi. Astfel, limbile străine au reprezentat, întotdeauna, un sprijin esențial în ascensiunea diferitor personalități celebre din România către exteriorul țării.

Această situație este valabilă în diferite domenii, printre care și literatura, unde s-a remarcat Eugen Ionescu, un scriitor de limbă franceză originar din România, ale cărui prime apariții au fost în limba română, dar prin intermediul limbii franceze, piesele sale au fost jucate de teatre din lumea întreagă, devenind astfel primul scriitor de origine română ce a obținut distincția de membru al Academiei Franceze. În același do-

meniu s-au remarcat și alți scriitori români precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Matei Vișniec și Mircea Cărtărescu, onorați cu diferite distincții internaționale.

În domeniul sculpturii, opera lui Constantin Brâncuși s-a bucurat de cea mai mare popularitate, în special în rândul francezilor și americanilor.

Din punct de vedere muzical, numărul artiștilor români a căror faimă crește prin intermediul promovării în limbi străine este foarte mare, printre aceștia numărându-se muzicianul George Enescu dar și interprete precum Maria Tanase, Angela Gheorghiu sau alți artiști cunoscuți ai secolului XXI.

Același ajutor pentru promovare se resimte și în domeniul cinematografiei, unde, probabil, cea mai mare însemnătate o au Cristian Mungiu și Corneliu Porumboiu, doi regizori de film și scenariști români contemporani, premiați în nenumărate rânduri, chiar și în cadrul Festivalului de Film de la Cannes.

Toate aceste personalități ale țării noastre au demonstrat clar că românii sunt capabili de lucruri minunate ce pot fi apreciate de întreaga lume, ele ajungând să fie promovate prin intermediul limbilor moderne.

Îndemnul meu către toți cei ce vor să susțină conservarea și promovarea valorilor românești este de a acorda importanța cuvenită învățării limbilor străine, ce constituie nu numai un mijloc de dezvoltare și promovare personală, ci și un mijloc de popularizare a culturii și civilizației românești, pretutindeni, în lume.

Alexandra CHIRILĂ
Clasa a X-a B

Pădureanca - rolul care mi-a schimbat cursul vieții

Interviu cu actrița Manuela Hărăbor



1. Când și în ce piesă ați debutat în teatru?
După absolvire am plecat la Teatrul Național Timișoara, unde am debutat în Escu de Tudor Mușatescu, în regia Nicolettei Toia, interpretând rolul Amélie.

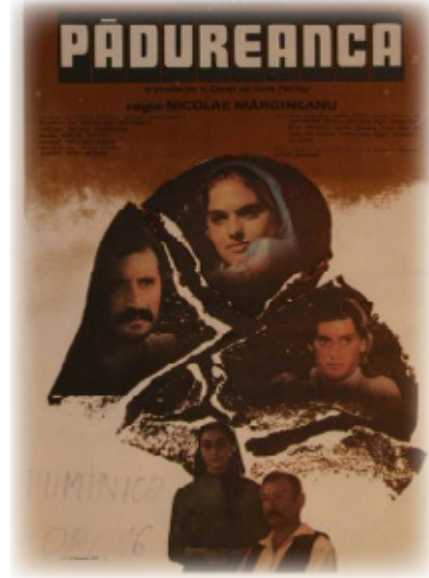
2. Care sunt oamenii care v-au influențat această alegere?
Nu m-a influențat nimeni, am vrut să plec la un teatru cu tradiție. Și pe atunci, Timișoara a fost prima mea alegere. Tocmai se înnoise cu o trupă tânără și am crezut că se vor întâmpla acolo lucruri memorabile. Nu a fost așa decât parțial. Spectacolul străzii a fost mai puternic decât ceea ce încercam noi să arătăm pe scenă. Am plecat după un an și în vara anului 1992 am fost invitată de Tudor Măărăscu să joc în spectacolul *Scandal în culise* de Michael Fryn, pe scena Teatrului de Comedie din București.



3. Pentru ca un rol să fie bine jucat, este importantă relația actor-regizor?
Este importantă comunicarea și încrederea reciprocă. Regizorul trebuie să iubească fiecare actor în parte și să-și dorească să obțină un mic diamant, cu o claritate cât mai bună din fiecare partitură.

4. Cât de greu se obține un rol într-un film sau într-o piesă de teatru?
Trebuie să fii la momentul potrivit și la locul potrivit. Trebuie să te înscrii în toate agențiile de casting, să mergi la toate audițiile și, cel mai important, să fii tot timpul pregătit. Și nici atunci nu e suficient, nimeni nu îți garantează nimic. Important e să nu disperi și, dacă iubești profesia asta cu adevărat, să nu renunți niciodată. E foarte greu.

5. Ce rol vi s-a părut cel mai aproape de suflet?
Am iubit rolul lui Brooke din *Scandal în culise*. Dar cel mai aproape de suflet mi-a rămas rolul pe care l-am in-



terpretat anul trecut în *Aproape totul din viața mea*, alături de soțul meu, Rareș Ioan Stoica.

6. Au fost roluri pe care le-ați refuzat? De ce?
În teatru nu. În televiziune sau film, da. Am crezut că nu îmi sunt de folos. Că miza e prea mică, că nu pot construi nimic valoros, că e doar o pierdere de timp. Și am refuzat și atunci când remunerația, și așa extrem de mică, era pur și simplu rușinoasă.

7. Povestiți-ne experiența personajului Simina din filmul *Pădureanca*.

A fost o întâlnire neașteptată care mi-a schimbat cursul vieții. Eram mică, nu știam nimic despre cum se construiesc un personaj, așa că mi-am asumat sută la sută biografia acestei fete și am mers exclusiv ghidată de instinct. Am încercat în fiecare secvență să mă pun în pielea ei și să nu mint deloc. Dar am fost și ajutată foarte mult de partenerii mei, care au dat dovadă de foarte mare generozitate și răbdare.



8. Cum vi s-a părut abordarea textului lui Ioan Slavici?
Am fost părtaşă la un film care rezistă după mai bine de douăzeci de ani de la lansarea sa și care câștigă noi spectatori la fiecare nouă difuzare. Pot spune că am avut șansa să joc într-un film clasic care va fi vizionat, cu siguranță, și în următorii douăzeci de ani. Faptul că sunt încă asociată cu *Pădureanca* dovedește că ea încă trăiește. Și așa răspunde exact ca Simina când e întrebată de Iorgovan: "Așa-i că te miri?", "Știu și eu... știu însă că mă bucur".

9. Ce sfat ați putea da unor tineri care vor să urmeze o carieră în teatru?
Dacă nu iubesc meseria asta mai mult decât orice altceva pe lumea asta, dacă nu sunt dispuși să sacrifice orice și să-și dedice tot timpul în slujba teatrului, mai bine să nu o facă.



Iris TIRON
Clasa a XII-a D

CRONICĂ DE CARTE

NUNTĂ ÎN CER

Mircea Eliade



"În iubire uiți că ești nefericit, apoi uiți că ești îndrăgostit, și așa mai departe..." Însă *Nuntă în cer* - o întruchipare a iubirii și totodată a suferinței - nu este o carte care uită, ci, dimpotrivă, una care amintește legenda începutului lumii, o refacere a poveștii lui Adam și Eva.

Se știe că bărbații vorbesc despre lucruri cu adevărat importante numai între patru ochi. Astfel, o cabină pe un vârf de munte, într-o noapte liniștită și rece, devine "umărul" pe care Andrei Mavrodin și Barbu Hasnaș își vor suspina poveștile de iubire. După ce ambii își vor destăinui clipele unice prin care au trecut, căci în concepția lui Eliade, un bărbat nu poate

iubi decât o dată în viață, vor realiza că s-au îndrăgostit și au iubit una și aceeași femeie, pe Ileana. Niciunul dintre ei însă nu a fost capabil să își păstreze dragostea. Prima dată, Ileana (Lena) este părăsită în iubire, iar a doua oară ea însăși își va părăsi iubitul, din frica de a nu fi din nou părăsită. Pentru ea este o dublă suferință, și totuși un rău necesar. Rana provocată de prima dragoste se cicatrizează cu ajutorul celei de-a doua, pentru ca apoi să se deschidă o nouă rană, mai adâncă, care, în final, nu se va mai vindeca. Practic, este drama unei femei în căutarea disperată a iubirii. Finalul romanului îi surprinde pe cei doi bărbați, care, privind retrospectiv, constată cu resemnare că Ileana, probabil, a murit.

Titlul ne croiește avânt către cer, ne invită să fim părtași la o iubire eternă, pură, detașată de timpul concret, singurul loc unde este posibilă o nuntă veșnică. Ceea ce fascinează la acest roman nu este acțiunea în sine, ci tonul, care dictează întreaga poveste. *Nuntă în cer* vorbește pe limba îndrăgostiților care au fost răniți în dragoste, a celor care caută idealul feminin și a celor care încă iubesc, fără să își dea seama cum, cartea prezentând o analiză lucidă asupra sentimentelor, nu doar o altă poveste de dragoste. Pare mai aproape de sufletul omului prin simplitatea sa. Fără prea multe incursiuni lirice, fără prea multă filosofie.

George Călinescu nota impresionat: "Femeile sunt și rămân romantice". Iubirea, pentru ele, este mult mai complexă decât este pentru bărbați, care nu au nici memoria sen-



zațiilor, în timp ce femeile o au. Pentru romanticii incurabili, va fi cu siguranță o carte care îi va emoționa până la lacrimi, pentru cei presați de stres, probabil că va fi o modalitate de a evada din cotidian, însă eu o recomand oricui dorește să își piardă timpul într-o manieră inteligentă.

Miruna TUTOVEANU
Clasa a X-a D

Despre muzica subpământeană

sau

CULTURA UNDERGROUND

Pornind din gangurile blocurilor, de la periferiile umede ale orașelor, presărate cu acorduri de rock vechi și jazz, ori frânturi de rap cântate sau urlate, scoțând la iveală bucuriile, victoriile, viciile sau neputințele tinerilor îmbrăcați într-o pereche de blugi decorați și un hanorac vechi, ascunzându-și tatuajele în stil rupestru și părul colorat în albastru, portocaliu sau verde - astfel a luat naștere non-conformistul fenomen underground, unde se produce acea muzică ce se opune tendințelor, clișeele, acea muzică ce încearcă să-și caute o identitate și care se adresează unui segment mai restrâns de ascultători. Este opusul cuvântului “mainstream” și înseamnă tot ceea ce nu este popular și plăcut de toată lumea. Mai exact, muzica pe care o vom auzi foarte rar, sau chiar deloc, la radio sau pe posturile TV.

Primele trupe underground au apărut la puțin timp înaintea evenimentelor din 1989. La început, acest gen de muzică nu a fost agreat de către autorități, deoarece inducea ideea de protest și promovarea dorinței de libertate, fiind o dovadă a atitudinii decadente a Occidentului, așa că singurele locuri în care trupele își puteau desfășura așa-zisele concerte erau beciurile insalubre sau subsolurile blocurilor. În acea perioadă, în underground, nu erau doar trupe de rock, ci și cele de blues sau de jazz. Astăzi, aceste formații sunt influențate de genuri muzicale cum ar fi: post punk, noise rock, no wave, metal, electronic, rap, folk, hippie sau indie.

Desigur, underground-ul nu este nicidecum doar un stil de muzică,

ci este o cultură, iar pentru adepți - chiar un stil de viață. Dacă ar fi să analizăm temperamentul unei astfel de persoane, am ajunge la câteva caracteristici definitorii: nonconformism, spirit creativ, naturalețe, exprimare liberă a gândurilor. Aceștia sunt oame-



Grafica: Teodora ANDRONIC

nii cărora nu le este frică de emoțiile lor, care nu cred într-o societate ce îți spune cum să fii, ci încearcă să își creze o lume a lor, ferită de tot ceea ce înseamnă banalitate și limite impuse, care încearcă să definească infinitul și să-și urmărească visele, cu inocența pe care nu și-au pierdut-o, asemeni unor copii.

Originalul fenomen a pătruns de-a lungul timpului în literatură, vestimentație, grafică, film și chiar teatru. O nouă promovare a culturii underground a luat amploare în ulți-

mii ani, în România, prin intermediul evenimentelor de tip urban, cum ar fi: festivaluri de muzică în aer liber, spectacole de teatru stradale, expoziții de graffiti și design grafic, târguri de obiecte vestimentare hand-made, etc.

Așadar, “cultura de după blocuri” s-a născut ca un strigăt de disperare către tot ceea ce înseamnă convențional, “...a fost șocul pe care simplitatea și cursivitatea melodică îl proiectau asupra unor timpane insensibilizate de complicate și tunătoare sofisticări subterane”, iar astăzi se luptă din răspuțeri să răzbată în fața comercialului. Oricum ar decurge lucrurile, underground-ul va rămâne în istorie sinonim cu lupta pentru libertate și neconvenționalism.

Cronica de teatru CERERE ÎN CASĂTORIE A.P.Cehov



Pentru a-i destinde și a-i scoate puțin din atmosfera competiției, organizatorii Festivalului Internațional de Teatru pentru tineret “Grigore Vasiliu Birlic”, au oferit tinerilor participanți surprize care au constatat în spectacole de teatru și operă, pe tot parcursul șederii lor la Fălticeni.

Un spectacol captivant, jucat în cea de-a doua seară de festival, a fost “Cerere în căsătorie” de A.P.Cehov, pus în scenă de Ateneul Tătărași din Iași. Regizorul Radu Ghilaș a reușit într-o oră și jumătate să redea piesa lui Cehov într-o formă ritmată și expresivă.

Această piesă pune în relief conceptul de “dragoste cu năbădăi”. Natalia Stepanova (Cezara Fantu) este mereu în conflict cu cel care urmează să-i devină soț, Ivan Vasilevici Lemov (Codrin Dănilă). Aceste conflicte sunt, în egală măsură, încordate și tensionate,



dar și copilării de-a dreptul amuzante. Ei sunt mereu în război unul cu celălalt. Certurile încep de la fleacuri, se face din țânțar armăsar, iar spiritele sunt greu de calmat.

Combinarea teatrului clasic cu momentele muzicale, susținute de Daniel Birlescu și Mirela Iluchianu, și la un moment dat cu dansul, a reușit să țină spectatorii cu sufletul la gură și să-i scoată din monotonia unei zile obișnuite.

Se spune că micile detalii fac totul mai frumos, așa că banalele flori din plastic, o vioară și o bonetă de marinier au dat atât de multă viață și culoare spectacolului, încât tinerii,

care, deși mai văzuseră spectacolul și în alte regii, au fost captivați de ceea ce se întâmpla pe scenă.

Armonia perfectă dintre jocul actorilor, decoruri, muzică, întreaga punere în scenă, a fascinat publicul, bucurându-se să redescopere textul lui Cehov.

Ramona IGNAT,
Bianca CARABĂ
Clasa a X-a B



MARIA MURGOCI ȘI ANSAMBLUL ȚARA VRANCEI – MESAGERI AI FOLCLORULUI ROMÂNESC

Folclorul este identitate. Cântecul, jocul și portul reprezintă identitatea neamului românesc. Suntem mândri că avem o cultură tradițională extraordinar de bogată. Străinii spun că suntem unici și eu cred la fel, pentru că avem aceste comori, pe care le-am descoperit în lada de zestre a strămoșilor noștri, care au fost extraordinar de talentați.



Reporter: Bună ziua, mă numesc Anda Merloiu, sunt elevă a Licelului Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu și în calitate de redactor șef al revistei Actualis, permiteți-mi să-mi exprim bucuria de a vă avea astăzi, alături, pentru a realiza acest interviu.

Maria Murgoci: Bună ziua și eu sunt onorată pentru că, iată, ne-am întâlnit aici, în ograda satului românesc, la Secția de Etnografie și Folclor a Muzelului Vrancei, aici unde sunt atâtea case minunate, locuri încărcate de legendă și istorie și sunt fericită să întâlnesc o tânără jurnalistă.

Reporter: Stimată doamnă Maria Murgoci, încep prin a vă întreba dacă locul dumneavoastră natal se află în ținutul Vrancei.

Maria Murgoci: Cu siguranță. Este aici, în Țara Vrancei. M-am născut în satul Călienii, pe malul Siretului, în partea de șes a Vrancei, dar am cutreierat întregul județ. Toate satele le-am călcat cu piciorul și sunt mândră că sunt fiică a Vrancei, iar toți cei cu care m-am întâlnit mă consideră de-a lor.

Reporter: Cum v-ați descoperit pasiunea pentru muzică?

Maria Murgoci: De mică am îndrăgit cântecul popular, pentru că și părinții mei au fost țărani, iubitori de cântec și de Dumnezeu, pentru că limba, credința și tradițiile strămoșești ne-au ținut și ne vor ține pe acest pământ. Părinții mei m-au îndrumat de mică pe acest drum, mie mi-a fost foarte drag. Am cântat la serbările școlare, apoi am urmat cursurile Liceului de Artă Dinu Lipatti din București, iar după terminarea studiilor universitare am revenit în Vrancea, ca profesor de muzică la Școala Populară de Artă și în prezent sunt Director al Ansamblului Țara Vrancei din Focșani.

Reporter: Numele dumneavoastră este indisolubil legat de Ansamblul Țara Vrancei. Două cuvinte a căror conjuncție configurează spațiul tradiției conservate în timpurile noastre. Ați putea să ne vorbiți despre această formație artistică? De cât timp vă desfășurați activitatea în cadrul ei?

Maria Murgoci: Ne-a fost tare drag, să avem și noi, aici, în Vrancea, un ansamblu folcloric, în care să-și desfășoare activitatea și soliști vocali, instrumentiști, dar și dansatori. Acum 19 ani, s-a pus piatra de temelie a acestui ansamblu folcloric.



Am găsit ușa deschisă și înțelegere la Consiliul Local și la Primăria Municipiului Focșani și iată că, datorită unor oameni cu suflet, a luat ființă, în Orașul Unirii, acest ansamblu care, cred,

este etalon pentru municipiu și pentru județul Vrancea. Cântecul, portul, jocul tradițional din Țara Vrancei, au prins aici viață și nu numai. Această instituție oferă spectacole nu numai în țară sau în județ, ci am cutreierat toată lumea, sunt spectacole care au adus la lumină zestrea spirituală a acestor locuri. Am fost prezenți în țări precum: Italia, Franța, Austria, Belgia, Germania, Suedia, Cehia și am reușit să arătăm acestor țări cât de bogați suntem pe plan cultural.

Reporter: De unde vă culegeți cântecele sau mai bine spus, cum vă alcătuiți repertoriul?

Maria Murgoci: Am cutreierat satele și am găsit rapsozi bătrâni care mai știu încă balade, doine, cântece de dragoste, de dor, de joc, chiar dacă sunt foarte puțini, eu am reușit în decursul anilor să-mi adun în arhivă un repertoriu destul de bogat. Dar, pe lângă toate acestea, eu mi-am creat și multe melodii, pentru că românul a creat și la necaz și la bucurie, iar eu fac parte din acea categorie a românilor care știu să creeze și trec prin filtrul sufletului toate sentimentele. Și cred că am reușit, prin tot ceea ce am făcut, să creez o imagine și o stare de bine pe care o are țărânul român din totdeauna.

Reporter: Ce reprezintă folclorul în viața poporului român?

Maria Murgoci: Folclorul este identitate. Cântecul, jocul și portul reprezintă identitatea neamului românesc. Suntem mândri că avem o cultură tradițională extraordinar de bogată. Străinii spun că suntem unici și eu cred la fel, pentru că avem aceste comori, pe care le-am descoperit în lada de zestre a strămoșilor noștri, care au fost extraordinar de talentați.

Reporter: Se mai acordă astăzi importanță tradițiilor, în România zilelor noastre?

Maria Murgoci: Eu cred că tinerii noștri au reușit să înțeleagă că trebuie să acorde o importanță deosebită acestor valori spirituale ale neamului românesc. Sunt destul de mulți tineri talentați, care vin în festivaluri, dornici de a învăța cântecele, jocurile populare. Noi suntem mândri că la Țara Vrancei am reușit să formăm un atelier de coregrafie, prin care transmitem jocurile noastre tinerilor.

Reporter: Care ar fi strategiile cele mai potrivite prin care tinerii să descopere (sau să redescopere) valorile poporului românesc?

Maria Murgoci: În primul rând, să nu lipsească de la spectacolele oferite de Ansamblul Țara Vrancei și de alte ansambluri culturale. Să-și viziteze bunicii și străbunicii, pentru că acolo există foarte multă tradiție și să se apropie și de arta culinară, de obiceiuri și de meșteșuguri; să învețe colindele, obiceiurile Pascale, să știe să coasă o cămașă și să fie atenți la portul

popular din lada de zestre a bunicilor. De asemenea, să meargă la biserică, să știe să povestească basmele tradiționale, pentru că va veni un moment în viitor când vor ajunge să fie iar la modă și ar fi păcat să se piardă.



Reporter: Ce mesaj ați transmite elevilor Liceului Teoretic *Ioan Slavici* din Panciu?

Maria Murgoci: Eu știu că acolo aveți copii foarte talentați. Și aș dori din tot sufletul să se nască și acolo un ansamblu de copii. Mi-ar face

deosebită plăcere să colaborăm și să inițiem diferite proiecte: să facem expoziții, să ne apropiem de muzica și de jocul popular. Astfel, poate vor duce mai departe cultura națională. Panciu este o zonă extraordinar de cunoscută, mai ales prin meșteșugul vinului și ar fi bine ca acolo să ia naștere un ansamblu al liceului, care să poarte în viitor tradiția românească din ținutul vinului.

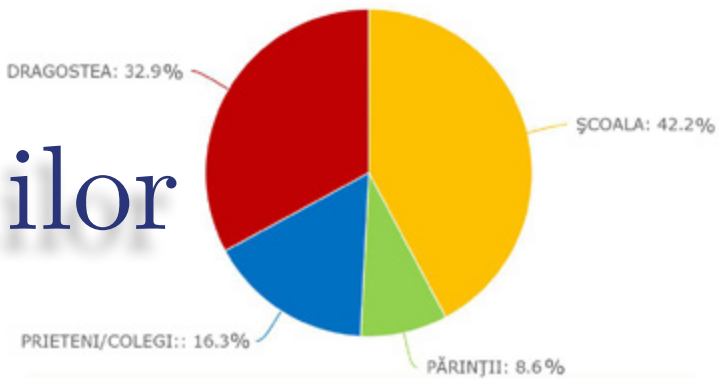
Reporter: Noi vă așteptăm cu mare drag la liceul nostru, vă mulțumesc încă o dată pentru interviul acordat.

Maria Murgoci: Și eu vă mulțumesc și sunt încântată că aveți o revistă pe care o duceți mai departe și care vă promovează liceul și zona din care provine – Liceul *Ioan Slavici*, un liceu cu tradiție și ecouri străbune.

Reporter: Anda MERLOIU
Clasa a XII-a E



Temerile adolescenților



părinți, profesori, rude sau prieteni). În ceea ce îi privește pe adolescenți, aceștia doresc să se confrunte singuri cu aceste obstacole, fiind mult prea încăpățânați și orgolioși pentru a cere ajutorul cuiva. Iată câteva temeri ale adolescenților:

ȘCOALA: Aceasta reprezintă principalul factor de stres în viața adolescenților. Cine a mai inventat-o și pe asta? De ce trebuie să luăm mereu note bune pentru a nu ne dezamăgi părinții? De ce trebuie să învățăm unele materii care chiar nu ne vor ajuta pe viitor? Adesea ne punem astfel de întrebări, negăsind răspunsuri pe placul nostru, dar suntem conștienți de faptul că școala ne deschide drumul către viitorul nostru.

PĂRINȚII: Relația dintre părinți și copii ar trebui să fie una specială, bazată pe încredere și suport

reciproc. În zilele de astăzi, părinții devin persoane de care să ne temem adesea, deoarece în majoritatea timpului trebuie să-i mulțumim. Chiar dacă sunt temeri minore, acestea există, teama de a nu lua note mici, gândindu-ne la reacția lor, teama unui comportament neadecvat, teama să nu întârziem atunci când trebuie să ne întoarcem acasă, și exemplele pot continua. Mi se pare contrar oricărei logici să te temi de persoanele care îți doresc cel mai mult binele și care ar fi dispuși oricând să fie înțelegători și, nu în ultimul rând, să ne ajute, indiferent de situație.

PRIETENI/COLEGI: Adolescența este perioada în care prietenia ocupă un loc central. Se leagă prietenii, anturaje, bucurii și dezamăgiri. Ne dorim să fim cât mai populari, cât mai apreciați de ceilalți, expunân-

du-ne unei concurențe permanente. Ne este teamă ca nu cumva să nu fim acceptați într-un grup cunoscut și foarte la modă. Din punctul meu de vedere, este extrem de dificil să găsești cu adevărat un prieten, deoarece dezamăgirile, minciunile și avantajele materiale sunt mai presus de încredere, respect și atașare, dar până la urmă, farmecul adolescenței constă în riscurile pe care ni le asumăm.

DRAGOSTEA: Sentimentul de iubire devine o problemă cu-

rentă la această vârstă. Este perioada îndrăgostiților, perioada în care universul nostru se transformă, devenind o singură persoană cu băiatul / fata iubit(ă). Dar, pe cât de frumoase sunt iubirile adolescente, pe atât de mult sunt încărcate de griji, frustrări și temeri. Fluturașii din stomac, înroșirea în obraji îi pun pe adolescenți în situații noi și stresante. Aceștia adună o mulțime de întrebări, dileme și idei pe care ar trebui să le împărtășească cu persoane de încredere, cum ar fi

familia. Trebuie să știm să dozăm fiecare clipă din viața noastră, să fim mai încrezători și astfel, cu siguranță, vom birui temerile ce ne umbresc adolescența!

Irina ȘERBAN
Clasa a X-a B



Adolescentul între părinți, școală și viață

Adolescența reprezintă un tumult de emoții, trăiri și controverse, dar totodată o îngrijorare a părinților că propriul lor copil și-ar putea pierde drumul menit către succes.

Părinții își doresc tot ceea ce e mai bun pentru copiii lor și ar fi capabili de sacrificii enorme pentru a le vedea visele devenind realitate. Însă ce se întâmplă atunci când copilul se introvertește, fie din cauza vârstei, fie din cauza diferitelor situații și probleme cu care se confruntă? Cei mai mulți părinți se îngrijorează imediat, aplică anumite pedepse, impun anumite restricții, în loc să îi sfătuiască, să îi încurajeze prin discuții libere, pentru a-i face să înțeleagă diferite aspecte. Un

proverb românesc spune: “Nu judeca un tânăr după mintea unui bătrân, ci pune-te în locul lui și abia atunci să-l judeci.”

Chiar dacă este greu să reintră în pielea unui adolescent, părinții trebuie să lase deoparte ceea ce își doresc ei sau la ce aspiră ei pentru copilul lor ca performanță sau ca orientare profesională, și să descopere ceea ce își dorește copilul cu adevărat. Sunt multe cazuri în care copilul eșuează din punct de vedere profesional, doar din simplul fapt că renunță la ce visează și ceea ce știe să facă cel mai bine, în favoarea opțiunilor alese de părinți.

În ceea ce privește școala, aceasta devine în adolescență o sur-

să de continuă tensiune și stres, atât pentru tineri, cât și pentru părinții acestora. Așteptările sunt mari, se pune mult accentul pe rezultate foarte bune, fără să se ia în considerare potențialul real, aptitudinile sau preferințele copiilor.

Bunele îndrumări și libertatea - atât cât se cuvine - pot conduce către un succes garantat, către un viitor la care mulți dintre noi visăm încă din copilărie.

Putem spune deci că adolescența este o evaluare, un ultim test pentru toți - părinți și copii deopotrivă.

Andreea DOGARU
Clasa a XI-a D

Presiunea de a fi perfect

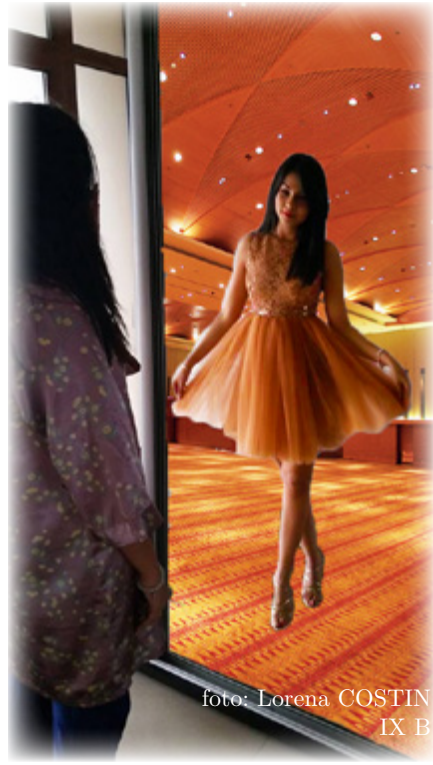
Este ideal să încercăm să fim cea mai bună versiune a noastră și nu neapărat să tânjim după ceva ce nu vom putea fi vreodată.

Fie că vine din partea familiei, a școlii, a grupului de prieteni, a societății, în general, sau chiar a propriului nostru psihic, cu toții purtăm pe umeri o povară, și anume presiunea de a fi perfect.

Da, spun povară pentru că perfecțiunea nu este nici pe departe o însușire pe care o dobândești cu ușurință. Suntem oameni și, prin urmare, cu toții aspirăm la diferite forme ale perfecțiunii. Vedem zilnic reclame în care apar modele cu o siluetă ideală sau cu un zâmbet imaculat, casa visurilor, familii fericite, oameni cu o carieră de succes iar toate acestea ne induc un complex de inferioritate, lucru ce duce la existențiala întrebare “Eu de ce nu pot face asta?” sau “Eu de ce nu pot fi așa?”. Însă, precum ne stă în fire, uităm că în goana noastră nestăvilită după perfecțiune, viața trece atât de rapid pe lângă noi, încât nici măcar nu avem timp să ne dăm seama. Perfecțiunea care se caută, fie

că este împlinită, fie că este așteptată a fi primită, este o boală, care duce în timp la durități, la neacceptare, la lipsa milei, a compasiunii, a iubirii, duce la răutăți, la o lume ireală, la o lume din care lipsește bucuria. De cele mai multe ori însă, eșecul este cel care ne învață că perfecțiunea este, prin ea însăși, imperfecțiune iar după părerea mea, e important să ne dăm seama că nu putem fi întotdeauna primii. Este ideal să încercăm să fim cea mai bună versiune a noastră și nu neapărat să tânjim după ceva ce nu vom putea fi vreodată.

Dar pe lângă toate acestea, v-ați întrebat totuși, vreodată, dacă atunci când tindem spre perfecțiune, ne gândim la a ne ridica pe noi la un nivel superior sau la a-i privi pe alții de sus?



Miruna TUTOVEANU
Clasa a X-a D

Cum să faci față criticilor celorlalți?

Adolescența este perioada din viața noastră când suntem foarte ușor influențabili. Ajunși într-o comunitate mai mare, cu oameni mai mulți - liceul - încercăm să schimbăm cine suntem de fapt, doar ca să nu fim criticați.

Fiind nou-veniți, există acel ritual de inițiere, care pentru unii trece ca o ploaie, dar pe alții îi poate marca definitiv. Replici precum: “Uite-l pe ăla cum e îmbrăcat!” sau “Uite-o pe fata cu mustață!” pot conta foarte mult în dezvoltarea personală

a celor ridiculizați, stima lor de sine poate scădea și se poate ajunge, în cele mai rele cazuri, la abandon școlar.

Dar de ce toate astea? Pentru că suntem elevi noi și nimeni nu ne cunoaște? De ce să fim bătaia de joc a celor mai mari doar pentru că și ei au trecut prin asta? Și de ce nu încercăm să schimbăm ceva? De ce acceptăm totul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Treziți-vă oameni buni!

Înainte de a critica o persoană, gândiți-vă cum ar fi să auziți acea

critică adresată vouă. Gândiți-vă că în spatele acelei persoane timide e o poveste, una poate asemănătoare cu a voastră. Nu mai căutați imperfecțiuni la alții. Încercați să vă vedeți propriile defecte. Nu sunteți perfecți doar pentru că sunteți mai mari sau mai puternici. Niciodată n-ați fost și nu veți fi, pentru că nimeni nu e perfect. Încercați să tolerați persoanele de lângă voi. Acceptați-le defectele și apoi descoperiți-le calitățile.

Iar voi, “bobocilor”, nu trebu-

ie să suportați! Uneori, cel mai bun mod în care credeți că ați putea scăpa de ei este să îi ignorați. Adolescenții de lângă noi pot fi foarte răutăcioși, dar nu trebuie să le permitem să ne jignească, să ne critice, fără să facem nimic. Reacționați! Nu vă revoltați, încercați doar să vorbiți. Exprimați ceea ce simțiți. Spuneți ce vă deranjează.

foto: Teodora MUSTAȚĂ
Clasa a IX-a B



Dacă răutățile continuă, înseamnă că problema nu e la voi, ci la ei. Nu-i lăsați să mai facă și alte “victime”. Adresați-vă imediat dirigintelui sau unui profesor pentru a rezolva problema!

Ramona IGNAT
Clasa a X-a B

De ce fetele preferă băieții “răi” ?

Băieții *răi* au avut întotdeauna ceva special. Prin firea lor introvertită, te determină să vrei să afli mai multe despre ei, să îi cunoști așa cum sunt în realitate, în spatele măștii pe care o poartă în preajma celorlalți. Fetele își doresc să fie protejate de un băiat matur, spontan și misterios. Ei se ascund, de cele mai multe ori, în spatele măștilor, caractere calde și iubitoare care au suferit la un moment dat și au înțeles că în societate un bărbat adevărat își maschează sensibilitatea.

Fetele, în general, vor să descopere pas cu pas adevărata personalitate a unui băiat “rău”, să îi cunoască temerile, sentimentele și opiniile, să înțeleagă motivul pentru care au ales să fie diferiți. Este incitant faptul că ei gândesc mai matur decât ceilalți, văd realitatea așa cum este ea, vor să trăiască la limita dintre bine și rău, luând viața ca pe o provocare. Nu se compromis unor rutine inutile, caută să încerce lucruri noi și să trăiască via-

ța minut cu minut, fără a încerca să se schimbe după placul societății. Băieții “răi” au înțeles că nu există perfecțiune, că fiecare dintre noi se bucură de anumite calități pe care căutăm să le punem în valoare, încercând din răsuputeri să ne ascundem defectele, de teama de a nu fi marginalizați. Ei disprețuiesc superficialitatea, motiv pentru care nu își ascund părțile negative, ci dimpotrivă, sunt mândri de ei și de ceea ce îi caracterizează.

foto: Victoria ȚUGUI
IX D



Este de asemenea seducător faptul că ei sunt impunători și își

susțin întotdeauna punctul de vedere, întrucât fetele iubesc să fie provocate și în aceeași măsură se vor impune și ele. Este un regim sănătos atât pentru ei cât și pentru ele, deoarece un acord comun permanent este monoton. De altfel, o altă trăsătură pe care fetele o apreciază este faptul că, deși par indiferenți și imposibil de înduioșat, băieții “răi” sunt foarte protectori, întrucât ele au nevoie să știe că întotdeauna va exista cineva care le va apăra din orice punct de vedere.

Așadar, fetele preferă băieții “răi” deoarece ei spun ceea ce gândesc, chiar dacă nu este ceea ce vor ele să audă, vor crede în permanență în ideile lor și nu se vor lăsa influențați în mod negativ de lumea exterioară. Fiecare fată își dorește să descifreze misterul care înconjoară un astfel de băiat și să fie cea care a reușit să îi cucerească inima.

Ana MITITELU
Clasa a XII-a D

Comportamentul antisocial la adolescenți

Noi, adolescenții, avem obiceiul de a lua Universul prea în serios. Este perioada când se învață cele mai multe despre viață, despre noi înșine, despre lumea ce ne înconjoară, despre trecut, despre viitor. Însă nu orice încercare de a învăța ceva anume ne reușește, iar asta aduce unora anumite stări antisociale. Nu acele stări antisociale de violență, hiperactivitate sau incapacitate de control, ci acele stări de izolare socială. Aceste stări apar când adolescenții doresc să rămână singuri cu propriile lor gânduri, când simt că nu au încredere în nimeni și că nimeni nu merită să le știe problemele. Este timpul din viață când se întâmplă să avem un chip pentru fiecare persoană pe care o cunoaștem, dar la un moment dat obosim și ne dăm masca jos. Și observăm toată răutatea care se adună în jurul nostru și cum încercăm să ne întrecem în piele. Ne distanțăm de toți ceilalți, ne izolăm și nu lăsăm alte influențe să pătrundă în coconul nostru de intimitate. Ne retragem din orice necesită sacrificii, muncă și timp investit. Este perioada când aspirăm spre o lume mai bună, spre cercuri de prieteni mai bune, spre un suflet al nostru mai curat, de care să fim mândri. Dar oare această izolare ne face

bine? Ne izolăm cu gândurile noastre și ne gândim și răzgândim până uităm ..., dar pentru scurt timp. Când reapărem la lumina Soarelui, un simplu mic impuls ne face să ne aducem aminte de orice am încercat să uităm. Dezamăgiri apar în fiecare clipă și ar trebui să le ținem piept cu toate puterile pe care le deținem. Doar așa se rezolvă problemele.

Adolescența e ca pojarul, e una din bolile pe care ar trebui să le avem în tinerețe, pentru ca, odată ajunși la maturitate, să putem să fim serioși. Cât adevăr într-o singură frază și cât mister în unele decizii pe care le luăm. Poate acesta e și farmecul de a fi adolescent, să iei decizii bune sau rele și apoi să te gândești toată viața la ele. Unele ne urmăresc mult timp, altele rămân acolo, ascunse în amintiri, și le povestim nepoților la bătrânețe.

Deci, să nu judecăm persoanele care au momente în care sunt antisociale, să le lăsăm spațiu și să le oferim timp să își repare sufletele. După aceea, vor avea iarăși sufletele ca noi și viața va porni iarăși. Într-un final, nu la asta se rezumă viața? La un șir lung de reușite și eșecuri pe care trebuie să le contemplăm?

foto: Patricia BUCĂȚARU
clasa a VIII-a



Cosmin DUMITRU
Clasa a XII-a E



Echipa de redacție

Design și editare

Andrei VOINEA - IX B

Colaboratori:

Andrei Ștefan GHEOCA - IX B

Cristian Andrei PUFU - X A

Tudor PLOPEȘANU - IX B

Realizatori de articole

Anda-Livia MERLOIU - XII E

Elena-Cristina PÎSU - XII D

Andreea DOGARU - XI D

Cristina-Maria APOSTU - XII D

Iris TIRON - XII D

Teodora ANDRONIC - Absolventă LIS

Georgiana BLĂGAN - XII D

Miruna TUTOVEANU - X D

Cosmin Alexandru DUMITRU - XII E

Ana MITITELU - XII D

Ramona IGNAT - X B

Irina Șerban - X B

Andreea DOGARU - XI D

Bianca CARABĂ - X B

Ana-Maria Teodora ROMAN - XI D

Alexandra CHIRILĂ - X B

Silvia RAGEA- X B

Foto copertă față: Miruna TUTOVEANU - X D

Foto copertă spate: Cătălina MAZĂRE - XII D

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI

Andrei-Igor MANOVICI

**Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea**



www.lispanciu.ro



Website Revista



Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu